

Keselyűkapitalizmus, zsidók – és Hollywood, 1. rész

Occidental Observer

2020. február 9/ [46 megjegyzés](#) / [Kiemelt cikkekben](#) , [Zsidók és Hollywood](#) / Edmund Connelly ,
Ph. D.

https://www.theoccidentalobserver-net.translate.goog/2020/02/09/vulture-capitalism-jews-and-hollywood-part-1/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

Vulture Capitalism, Jews — and Hollywood, Part 1

Occidental Observer

February 9, 2020/[46 Comments](#)/in [Featured Articles](#), [Jews and Hollywood](#)/by [Edmund Connelly, Ph. D.](#)

<https://www.theoccidentalobserver.net/2020/02/09/vulture-capitalism-jews-and-hollywood-part-1/>

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

Közvetlenül karácsony előtt a *TOO* munkatársa, Andrew Joyce nagyon bátor és informatív beszámolóval jelentkezett arról, hogy milyen károkat okoztak a különböző zsidók a nyugati gazdasági rendszer legfelső szegmensében végzett tevékenységeikkel a gyakran „keselyűkapitalizmusnak” nevezett területen. Ebben az esszében Joyce meglátásaira fogok építeni egy egyszerű célt szem előtt tartva: Tovább feltárni azokat a zsidó gyakorlatokat, amelyek gazdagítják őket, miközben nagy kárt okoznak nagyszámú nem zsidónak. Ezt úgy teszem, hogy megismétlem sok olyan dolgot, amiről már írtam ezen az oldalon, amelyek közül néhány már több mint egy tucat éves, ami az internetes szabványok szerint ősi. Remélhetőleg elemzésem felvilágosítja az új olvasókat, vagy azokat, **akik csak rákapnak a zsidókérdésre.** Remélhetőleg a példáim *IS megengedik* Olvasóink, hogy terjesszük ezt az üzenetet a nem zsidók tömegeinek, akik eddig nem tudtak a bennünket fenyegető súlyos fenyegetésekről. És ezt a hollywoodi slágerfilmek fájdalommentes módján keresztül fogom megtenni, hogy megmutassam, hogyan rejtik el a zsidók gazdasági visszasságukat a szem előtt.

Hiszen mi is lehetne egyszerűbb, mint a hollywoodi kasszasikerek, amelyekben George Clooney, Julia Roberts, Leonardo DiCaprio, John Travolta, Brad Pitt, Richard Gere, Susan Sarandon, Tim Roth, Jeremy Irons, Kevin Spacey, Danny DeVito, Gregory Peck, Ryan Gosling, Christian Bale és Steve Carell? Mindezek a sztárok gyalogok voltak, hogy eltitkolják a zsidóknak a Wall Street-i pénzügyekben való masszív részvételével kapcsolatos tényeket – beleértve a hatalmas visszaéléseket és az árnyas gyakorlatok végtelen eseteit. Hollywood nemcsak eltitkolja ezeket a tényeket, hanem az ártatlan fehérekre is kivetíti őket. És úgy tűnik, hogy a taktika működik, ezért mi, *írók* , soha nem pihenhetünk.

Joyce cikkében e zsidó gyakorlatok „pusztító és élősködő természetét” kívánja leírni, „keselyűkapitalizmust” gyakorló „keselyűalapoknak” címkézve őket, ezzel magyarázva az esszé címét és a keselyűről készült fotó használatát:

A keselyűkapitalizmus a zsidó kapitalizmus (2019. december 18.)

Amilyen jó Joyce metaforája, van azonban egy versengő is: a vámpír kiszívja az élető vért mindabból, amihez hozzáér. Emlékezzünk vissza arra a marxizmusról szóló kurzusra, amelyet az 1970-es vagy 80-as években végezhetett, ahol Marx az I. kötetben írt Ch. A tőke 10. pontja szerint „A tőke holt munka, amely vámpírszerűen csak az élőmunka elszívásából él, és minél többet, annál több munkát szív el.”

Vámpír kalmár

Ezt a találó idézetet a modern érzékenység érdekében frissítették, amikor a Rolling Stone riportere, **Matt Taibbi** ezt a felbecsülhetetlen értékű trükköt adta nekünk a „**The Great American Bubble Machine**” című esszéjében a 2008-as piaci összeomlásról.

Az első dolog, amit tudnia kell a Goldman Sachsról, hogy mindenhol megtalálható. A világ legerősebb befektetési bankja egy nagy vámpírtintahal, aki az emberiség arca köré tekered, és könnyörtelenül beletömi vértölcsérét bármibe, ami pénzszagú.

Basszus, imádom ezt az idézetet.

Ez is indokolt, akárcsak Joyce „keselyűkapitalizmus” kifejezése. Nézze meg, hogy Joyce nem finomkodik itt:

Ez azért van így, mert ez egy zsidó vállalkozás – kizsákmányoló, szervesen, és olyan társadalmi-politikai célokhoz kötődik, amelyeknek semmi közük az egyéni szabadsághoz és a magántulajdonhoz. Lehet, hogy ez nem az a szabad vállalkozás, amelyről [Tucker] Carlson tanult, de egyértelműen az a szabad vállalkozás, amelyet a zsidók tanulnak – amint azt az is mutatja, hogy rendkívüli mértékben **túlreprezentáltak a pénzügyi kizsákmányolás és a fehérgalléros bűnözés minden formáját illetően. A Talmud, függetlenül attól, hogy aktívan tanulmányozták vagy kulturálisan felszívódott, az etikai kódexük és a tantervük a csalással, csalárd csóddal, sikkasztással, uzsorával és pénzügyi kizsákmányolással kapcsolatban. A keselyűkapitalizmus a zsidó kapitalizmus.**

*A zsidó gazdasági hatalomnak a hatalmas gazdagság megszerzésének erkölcsileg megkérdőjelezhető gyakorlataival keveredő kérdése olyan maradandó téma volt, amelyről a TOO - nak is írtam , ezért a jelen esszé segítségével feltámasztom néhány régebbi írást, amely valószínűleg már rég elfeledett. Miközben kiegészítem az értékes információkat, amelyeket Joyce tavaly decemberben osztott meg velünk, valamint „**John Q. Publius**” **következő cikkét: Fogadások fedezése (Ki valóban dönt a választásokról)**, ahol megjegyzi, hogy „a zsidó fedezeti alapok menedzserei és a plutokraták döntenek el, hogy a neoliberális gépezet milyen álarc alatt működjön tovább, mivel ez valójában csak **kirakatrendezés**”, az elsődleges hozzájárulásom az lesz, hogy bemutassam, hogyan alkotnak meg a hollywoodi zsidók álnokságot. **filmek keveréke, amely megakadályozza, hogy a gójok tömege valaha is összekapcsolja a zsidókat a pénzügyi manipulációval és a lopással.***

Röviden, a fentebb közzétett lila borítótörténetben feltett kérdés egy részére kívánok válaszolni, a főcímet követően „A zsidók futják Hollywoodot”. A kérdés, amin dolgozni fogok, az: "Na és mi van?" A rövid válasz az, hogy valójában nagyon sokat számít, hogy a zsidók irányítják Hollywoodot, a sokszínűség és **a holokauszt-bűntudat előmozdításától** kezdve – egy másik alkalom tárgyát képező – álarc felállításáig, amely elrejtje a zsidók pénzügyi bűnözésben való részvételét. A mi feladatunk az álarc mögé kerülni.

A pénzes filmek

Wall Street. Bár korábban nem írtam át, Oliver Stone 1987-es *Wall Street-jével* kezdem, ahol a

(félzsidó) Stone rendező igyekezett elkerülni, hogy a főszereplőket zsidóként ábrázolja, annak ellenére, hogy az 1980-as évek híresek voltak. a zsidó pénzemberek felemelkedéséért a törvényesség mindkét oldalán – [Boesky, Milken](#) et al. Az első olvasott könyv ebben a témában Connie Bruck [The Predators' Ball: The Inside Story of Drexel Burnham and the Rise of the Junk Bond Traders](#) című könyve . A könyv meggyőzően számol be a zsidó pénzügyi huncutságról – arról, hogy ez mindent átható, és masszívan negatív hatással van a nagyobb nem-zsidó világra.

Még jobb könyv James B. Stewart [tolvajok](#) barlangja, amelyben Stewart Ivan Boesky, Martin Siegel, Dennis Levine (aki saját könyvét írta, az [Inside Out: The Dennis Levine Story](#)) és legfőképpen Michael gaztetteit írja le. Milken, az ötletgazda az egész mögött. Egyszerűen az összes érintett zsidó leírásával Stewart világossá teszi, hogy a zsidók összecsapása volt az, amely kifosztotta és megsemmisítette Amerika legismertebb vállalatait akkoriban azáltal, hogy „ócska kötvényeket” talált ki és árult el a „kapitalizmus előrelépéseként” ”, amely lehetővé tette a vállalatok ellenséges felvásárlását, miközben jellemzően hatalmas adósságra sodorta őket és meggazdagodtak. Kötelező könyv. (Érdekes módon a [gyászejelentés](#) Stewart anyja megjegyzi, hogy fia, James „házastársa” egy Benjamin Weil, aki zsidó.)

[Előreláthatólag](#) a *Den of Thieves* -t „antiszemitaaként” támadták. [Alan Dershowitz](#) zsidó aktivista a *Den of Thieves* -et „antiszemita sáncnak” nevezte, és megtámadta [Michael M. Thomas](#) kritikáját a *New York Times Book Review*- ban, mert „vallási sztereotípiákkal indokolatlan leírásai vannak”. Thomas recenziója a következő részt tartalmazta:

James B. Stewart . . feltérképezi az utat a számítások virtuális naprendszerén, kicsi és nagy bolygók mellett, egy metaforikus Merkúrtól, amely Dennis B. Levine kis ivadékának filléres elővételeit képviseli, a közepes (10 millió dollár belső kereskedési nyereség) Mars of Mr. Maga Levine a Szaturnusz többszörös gyűrűi mentén – Ivan F. Boesky, szövetségese, Martin A. Siegel (Kidder, Peabody, és Mr. Siegel szövetségese, Robert Freeman a Goldmantól, Sachs) – és végül vissza a nagy Jupiterhez: Michael R. Milken , a kapzsi milliárddolláros ócska-kötvény királyság, amelyben az ipar és a pénzügyek terén a nemzet néhány legnagyobb neve csapdába esve és korrumpálva találná magát.

Tamást antiszemitaaként támadták meg pusztán azért, mert annyi zsidó nevet emleget egy bekezdésben. A védekezése az volt, hogy [megjegyezte](#) : „Ha rámutatok arra, hogy 10 utcai bűncselekményben érintett emberből kilenc fekete bőrű, ez egy érdekes szociológiai megfigyelés. Ha felhívom a figyelmet arra, hogy az értékpapír-vádokkal érintett 10 emberből kilenc zsidó, az antiszemita rágalmozás. Nem tudom felfogni a különbséget.”

[Mások pénze.](#) Bár nem az első film, amit a zsidókról és a pénzről elemeztem, [az 1991-ben bemutatott Other People's Money](#) leginkább a híres 1987-es *Wall Street* című filmet követi . Az egykori film főszereplője Gregory Peck az utolsó nagy fellépésében, Danny DeVito-val szemben, mint a Wall Street-i átvevő művész, Lawrence Garfield. Ahogy az [ismertetőmben](#) is bemutattam , a film teljesen megtisztult a zsidó identitástól, ehelyett a kicsiny olasz-amerikai DeVitót kapjuk, aki túljár a Peck által alakított WASPy figurán.

Figyelemre méltó, hogy ez a harminc éves film pontosan ugyanazt a témát képviseli, mint amivel Andrew Joyce a Keselyűkapitalizmus című esszéjében kezdett, ahol idézett [egy közelmúltbeli Tucker Carlson szegmenst](#) , „A fedezeti alapok elpusztítják Amerikát a vidéki területeken”. Joyce linkje ehhez a szegmenshez leírja:

Tucker Carlson talán az egyetlen jelentős médiafigura Amerikában, aki hajlandó párthatárokon átívelő támadásokra, hogy kifejtse álláspontját. Kedd este a republikánus megadonor, Paul Singer [nyomába eredt egy elsorvadó 10 perces különleges részletben](#) , amely arról szólt, hogyan pusztított el Singer egy nebraskai kisvárost a Cabela's sportszer-kereskedő ellenséges átvétele során.

Most nézze meg az [Other People's Money](#) nyitányát , DeVito és [„I Love Money”](#) zsolozsmával. Melyik etnikai sztereotípiához illik ez? (Tipp: gondoljunk csak Shakespeare *A velencei kereskedő című művére*, amelynek főszereplője neve „Sh”-val kezdődik, és „High Rock”-ra rímel.)

A [Más emberek](#) pénzének keletkezése fontos, mivel a bronxi születésű Jerry Sterner azonos című darabjaként indult. Az eredeti darab főszereplőjét, „egy zsidó vállalati hatalomátvételi művészt Larry Garfinkle-nek hívták, nem Garfieldnek”. A színpadi színész, Kevin Conway pedig nagyon zsidó karakterként játszott, egészen addig a pontig, hogy „egyes kritikusok és közönség... Conway előadását életszerűbbnek találták – ez kellemetlen. Egyes kritikusok Conway Garfinkle-jét Wall Street-i Jackie Masonnak nevezték – ez az előadás jobban hasonlít a stand-up comedy-hez, mint az egyenes színházhoz, amely a karakter etnikai hovatartozását hangsúlyozta, és potenciálisan antiszemita „velencei kereskedő” felhangokkal töltötte meg Sterner játékát.”

Sterner aggódott emiatt, ahogy a New York Timesnak adott interjújában elmondta , hogy „nem akartam, hogy a darab vitássá váljon arról, amiről nem szól. Nem arról van [szó, hogy Garfinkle zsidó](#) , hanem arról, hogy jól tesz-e vagy sem. A kifejezetten zsidó Garfinkle Conway általi ábrázolása miatti kényelmetlensége miatt Sterner egy „figyelmeztető utóiratot” fűzött a darab közzétett szövegéhez: „Garfinkle karakterét sokféleképpen el lehet játszani. Az egyetlen mód, ahogyan nem szabad őt játszani, az túlzottan, durván „etnikai”.

Még ezzel a vitával is, amikor a darab Hollywoodba költözött, a forgatókönyv megtartotta a Larry Garfinkle nevet, de áthúzták, és „Garfieldre” változtatták. Normal Jewison rendező (a legtöbb forrás szerint nem zsidó) elismerte, hogy megváltoztatta. – Nem az a fontos, hogy Larry Garfinkle zsidó. Boone Pickens nem zsidó. Jimmy Goldsmith, ahogy Amerika 12 legjobb vállalati rablójából kilenc, de van három másik, aki nem. Egyébként mit számít? Ez nem a vallásról szól."

Igen, mit számít? (Sóhaj)

Röviden, íme az üzenet: Jorgenson (akit Peck alakít) és családja a régi Amerika, szépen megörökítve Norman Rockwell hálaadás napi lakomájának meghatározó felülvizsgálásában. Ám a szomorú valóság az, hogy Jorgenson elveszíti gyárát, a munkásokat kidobják a munkából, és a pénzt szerető ember nyert. Nyilvánvaló, hogy az a benyomás, hogy a Fehér Amerika egy egészen más helyé vált, olyan helyé, amelyet olyanok vezetnek, mint Larry Garfield – vagy

Paul Singer, mint Tucker Carlson frissített beszámolójában a Nebraska kisvárosból.

Pelham bevétele 123 . Ugrás a 2009-es évre, és megtaláljuk a [The Taking of Pelham 123](#) remake-jét , amelyben a „Mindig jobb, mint a fehérek” Denzel Washington és John Travolta áll szemben a Wall Street-i ötletgazdával, aki először követett el hatalmas csalást, majd megőrült. Ebben a változatban Travolta karaktere egy New York-i etnikai katolikus, aki nagyon hajlamos a büntudatra. Ő is egy nagy lendületű Wall Street-i volt, aki dollármilliókat sikolt fel, amíg el nem kapták és börtönbe került. Szabadulása után kitalál egy tervet, hogy megölje a részvényeket, amikor egy metróeltérítéssel pánikot kelt a városban. Térjen vissza James Stewart beszámolójához az 1980-as évek megtakarításairól és kölcsöncsalásairól a [Den of Thieves](#) -ben , és megtudhatja, hogy a tolvajok New York-i etnikai származásúak voltak, de nem katolikusok. Nyilvánvaló, hogy ez a megtévesztés része a média azon összehangolt erőfeszítésének, amely másokat hibáztat a zsidó (mega) gaztetteiért.

Csak a keresztbeporzás érdekében a Törzs abban az évben felkérte az izraeli születésű Hanna Rosint, hogy töltsön ki egy címlapsztorit a 2009. decemberi [Atlantic Monthly](#) számára . Kit hibáztatnak egy évvel az észbontó gazdasági csapások és mentőcsomagok után, amelyek az univerzum nullpontjainak jelentős részét elhasználták? keresztények. Most ezért tulajdonítják oly gyakran a zsidóknak a chutzpát.

Margin Call . Két évvel később [elérkezünk a Margin Call](#) című filmhez , melynek főszereplője Kevin Spacey és Jeremy Irons. JC Chandor 2011-es filmje egy történetet mesél el, amely lazán

tükrözi a Wall Street-i óriás Lehman Brothers bukását. Ennek a filmnek a megtévesztése azonban még Hollywood számára is megdöbbentő, és sok szinten előfordul. Megrémít a gondolat, hogy a tömegek valószínűleg lenyelték ezt a mesét, különösen azokat a képeket, amelyeknek ilyen erős tudatalatti hatása van.

Most képzelje el ezt: *A Margin Call* előfeltétele, hogy egy csoport WASP és egy-két katolikus vezet egy vezető befektetési bankot a Wall Streeten. A dolgok azonban eldurvulnak, és a cég csődöt fontolgat, hacsak nem tudnak csodát csinálni.

Nyilvánvaló, hogy egy ilyen forgatókönyvnek kevés a valós értelme. A való világban a Wall Street erősen zsidó, különösen a befektetési bankok. Ez annyira nyilvánvaló, hogy a Wikinek van egy speciális szegmense, a [zsidó befektetési bankok](#).

A Lehman Brothers egy klasszikus zsidó befektetési bank volt. Azok számára, akik explicitebb vitát szeretnének találni a Lehman Brothers zsidó származásáról és megszakítás nélküli zsidó gyökereiről, olvassák el a következő nélkülözhetetlen könyveket:

- **Stephen Birmingham: *Tömegünk: The Great Jewish Families of New York* (Harper és Row, 1967) és *The Rest of Us: The Rise of America's Eastern European Jews* (Little, Brown & Company, 1984);**
- **Jean Baer: *Az önválasztott: „A mi tömegünk” halott – éljen a tömegünk* (Arbor House, 1982);**
- **Richard L. Zweigenhaft és G. William Domhoff: *Zsidók a protestáns rendszerben* (Praeger Publishers, 1982);**
- **Gerald Krefetz: *Zsidók és pénz: A mítoszok és a valóság* (Ticknor és Fields, 1982).**

Különös figyelmet érdemel azonban Judith Ramsey Ehrlich és Barry J. Rehfeld *The New Crowd: The Changing of the Jewish Guard on Wall Street* (HarperPerennial, 1989). A szerzők sok interjút készítettek az itt tárgyalt zsidó résztvevők közül. A Lehman partnerek és kereskedők hátterét is kitöltik, szembeállítva például a „Mi tömegünk” Bobbie Lehman a durva és pimasz Lewis Glucksmannel. A könyv elolvasása után térjen vissza a *Margin Call*-hoz, és nézze meg, hogyan hazudtak neked.

A Margin Call biztosan megtévesztő szendvics volt. A kereskedési tér vezetőjét, Sam Rogerst Kevin Spacey alakítja, aki pontosan úgy néz ki, viselkedik és beszél, mint a középosztálybeli fehér ember, akit az *American Beauty*-ban alakított. *A Margin Call*-ban még csak meg sem próbálják brooklyni akcentust vagy eltúlzott modort adni neki.

A legkirívóbb azonban az a tény, hogy a Lehman Bros. vezérigazgatóját nem más játssza, mint az ősi brit színész, Jeremy Irons.

Arbitrázs. Egy évvel később a hazugság tovább folytatódott, amikor Richard Gere az idősödő szépséggel, Susan Sarandonnal és Tim Roth-al szerepelt az *Arbitrázsban*. Gere egy Wall Street-i karaktert alakít, aki hajlandó meghajolni és megszegni mindenféle szabályt. Ahogyan az imént említett többi Wall Street-i filmben is, az *Arbitrage* küldetése az, hogy elfedje a zsidót, és a nemzsidókra vetítse a felelősséget. Tényleg lélegzetelállító.

A film kezdete határozottan beállítja Robert Miller (Gere) és klánjának identitását, mint teljesen

fehér és keresztény. Miller milliomos egy interjúban az eseményekkel kapcsolatos veleszületett pesszimizmusát szüleinek tulajdonítja, akik a Depresszió, a Pearl Harbor és a The Bomb mellett nőttek fel. Mindenkor keresztény amerikai hátterét megerősíti az a megjegyzés, hogy apja hegesztő volt a haditengerészetnél, édesanyja pedig a Veteran's Administrationnál dolgozott.

Nem sokkal ezután hazatér egy meglepetés szülinapi bulira, ahol nagy család veszi körül. Felesége, akit Sarandon alakít, egyértelműen európai-amerikai, ahogy a lánya, Brooke és minden gyerek, aki a szobában rohangál. Egyetlen utalás sincs arra, hogy Miller, a családja vagy bármi az otthonában más lehet, mint nemzsidó amerikai.

Hamarosan Miller bajba keveri magát, és végül nem lesz készpénze, ezért 412 millió dollárt manipulál, hogy papírra vesse a dolgokat. Útközben úrnője is megöli és ropogósra ég, amikor néhány ital után összeütközik egy autóval. (Természetesen elmenekül a helyszínről, és egy fiatal afro-amerikaira próbálja rávenni a dolgot; azok a gazdag WASP-ok valóban szörnyű emberek.)

A film fináléja mindent elárul: a gazdag nemzsidók alaposan korruptak, ha pénzről van szó. Az utolsó tizenöt percben láthatjuk, hogy Miller hogyan tud ravaszul elkerülni a vele kapcsolatos gyanúsításokat, pedig a felesége összekötötte a pontokat, és kitalálta, mennyire bűnös a férje. Összetörve a hűtlenségétől és a szenvedésétől, amelyet lányuknak, Brooke-nak kellett átélnie, így válaszol – hidegen zsarolja őt. Vagy kiköhög egy jelentős összeget kedvenc jótékonyági szervezetére, vagy a nő elválik tőle, és talán jóval többel távozik.

Ezután egy jelenetbe vágunk bele a férfival, aki megvásárolta Miller cégét, James Mayfielddel (akit akár James Mayflowernek is nevezhetek, a külseje és környezete alapján), akit limuzinján lovagolni mutatnak be a „Benefit Gálára” Miller Onkológiai Központ.” Ezután kiszáll a limuzinból, és felmegy a lépcsőn a goj gálára – az egész ügy pusztán goj képmutatás. Az új központra szánt pénz szennyezett, és minden jelenlévő úgy tesz, mintha minden tiszteletre méltó. Miller csak mosolyog, a felesége mosolyog, még a kiábrándult lánya is vele jár, cinikusan, de anélkül, hogy meggyőződne az apja: „Elhivatott üzletember, családapa, emberbarát és mindenre kiterjedő humanitárius. Egy férfi, akit nagy szerencsémnek tartok, hogy a mentoromnak, a barátomnak és az apámnak nevezhetek.” Az üzenet:

Tudjuk, hogy a valóság más, mint ahogyan *Joyce* és társai is írták. megmutatták, másokkal együtt. *A Counter-Currents* egykori írója, Andrew Hamilton például [négy évvel ezelőtt megmutatta](#), mit csinálnak a valódi fedezeti alapkezelők, és kik is ők:

A kiváltságos zsidók leggyakrabban megfordulnak, és hatalmas vagyonukat használják fel a fehér-ellenes, zsidóbarát és baloldali ügyek előmozdítására, kétféle módon károsítva Amerikát és a világot – gazdaságilag érzéketlen és rövidlátó piaci műveletekkel. , politikailag pedig „jótékonykodásuk” és pazar politikai adományaik révén. Soros György óriási károkat okozott a fehéreknek világszerte ily módon. . . .

Hamilton külön kiemeli az ilyen kezekben összpontosuló megdöbbentő vagyont, utalva a Forbes Magazine legutóbbi rangsorára, amely az Egyesült Államok leggazdagabb fedezeti

alapkezelőit rangsorolja a becsült személyes vagyon alapján: „A listán szereplő 32 név közül huszonnégy (75%) zsidó származású. A 10 leggazdagabb közül 8 (80%) zsidó. Hozzáteszi továbbá, hogy „Társadalmi és gazdasági erejük és kiváltságuk ellenére a fedezeti alapkezelők nevei gyakorlatilag ismeretlenek még a képzett és tájékozott emberek számára sem, nem számít a nagyközönségnek”. Jó részben Hollywoodnak köszönhetjük ezt.

A Wall Street farkasa. Eddig nagyon jól játszottam ezeknek a megtévesztő Wall Street-i filmeknek a kritikáját, de 2013-ban egy kasszasiker volt, amitől elakadt a szavam. Itt volt egy film Hollywood egyik legnagyobb goj színészevel, Hollywood egyik legjobb maffiafilm-készítője rendezte, és egy elítélt zsidó Wall Street-i csaló önéletrajzán alapul, aki pozitívan gyönyörködött zsidó identitásában és társaiében. Az elkészült film azonban ezt kifelhérítette.

Íme a üvöltő: Jordan Belfort zsidó tőzsdecsalóként Martin Scorsese rendező nem mást választott, mint a hat láb magas, (néha) szőke hajú Leonardo DiCapriót, hogy kifelhérítse a szemita történetét. Ez Hollywood történetének egyik legkirívóbb félreértése.

Miért történt ez?

Véleményem szerint ez a közvélemény megtévesztésének klasszikus esete Hollywoodban, és erre rengeteg bizonyítékom van.

A filmben, pontosan öt perccel a történet kezdetekor – közvetlenül azután, hogy DiCaprio karaktere kokaint szippantott fel egy százdolláros bankjeggyel, és egy kis trükköt hajtott végre azzal, hogy azt gondolta, hogy „ez a szar” (kokain) legyőzhetetlenné tesz téged, noha komolyan gondolja. a pénz, amit szívószálként használ – beszédet kezd, amikor belép forgalmas kereskedési területére:

Nézd, a pénz nem csak jobb életet ad – jobb ételt, jobb autót, jobb puncit –, hanem jobb emberré is tesz. Bőkezűen adományozhat a választott egyháznak vagy politikai pártnak. Mentsd meg a kibaszott pöttyös baglyot pénzzel (dólt betűvel).

– A templomba. Ez tetszik. Emlékiratában, amelyből a film származik, Belfort üdítően egyenesen kijelenti, hogy zsidó – és egy kivétellel minden közeli munkatársa zsidó –, ahogy kereskedőinek többsége is. Most a filmben – amely történetesen 2013 karácsonyán nyílt meg – arról értesülünk, hogy a gazdag emberek, mint DiCaprio Belfortja, adhatnak „az egyháznak”, nem pedig zsinagógának, ADL-nek vagy zsidó agytrösztnek. Ez a fajta finom megtévesztés az, ami véleményem szerint megakadályozná a nem-zsidó nézők túlnyomó többségét abban, hogy megértse, hogy ezek a pénzügyi bűnözők egyáltalán zsidók.

Még 2007-ben az elítélt kereskedő, Jordan Belfort kiadta önéletrajzát, amelyből a későbbi film született. Ebben a könyvben, *[A Wall Street farkasában](#)*, a zsidó témák állnak előtérben és középen, kezdve a zsidók és a pénz összemosisásával. Belfort megalapította a Stratton Oakmont kereskedelmi céget (nagyon brit hangzású név), és vagyont halmozott fel. Viccesek leírásai arról, hogyan költi el ezt a pénzt, mint Hunter S. Thompson a *Fear and Loathing in Las Vegas-ban*. Őszintén szerettem Belfort könyvét.

A „shiksa istennő” iránti vágy egy másik fő téma, mivel Belfort teljesen le van nyűgözve a

nemzsidó nőtől, akit sikerül feleségül vennie. Ha valaki beavatást szeretne kapni az etnikai hovatartozáshoz, a zsidókhoz és másokhoz fűződő zsidó attitűdökbe, akkor ezzel a könyvvel érdemes kezdeni. A zsidó karaktereket övező igazi varázslat Belfort bajtársairól szóló leírásaiban rejlik, kezdve jobbkezével, Danny Porush-szal. Danny – kezdi Belfort – „az ultravad fajta zsidója volt”. Az „acélkék szemű” Porush nem tűnt „a törzs tagjának”, ezt a helyzetet maga Porush is segítette azzal, hogy nemzsidónak öltözött és viselkedett. Sok más zsidóhoz hasonlóan „Danny is égett a titkos vágytól, hogy összetévesztjék egy WASP-vel, és mindent megtett, hogy teljes és teljes WASP-szerűségbe burkolja magát.”

A Stratton Oakmont pénzügyi osztályának vezetője, Andy Greene azonban soha nem minősítette volna WASP-nek, kezdve azzal a ténnyel, hogy „a vasfüggöny ezen oldalán a legrosszabb sminkje volt”. Belfort számára Greene bordája „úgy nézett ki, mintha valaki elkapta volna egy elszáradt szamár farkát, és rácsapta volna a tojás alakú zsidó koponyájára, sellakkal öntötte le, gabonapelyhes tálat ragasztott a sellakra, majd egy húsz kilós tányér szegényített uránt tett volna rá. a gabonapelyhes tál fölé, és hagyd állni egy kicsit.”

Amikor egy másik Greene-ről beszél, aki neki dolgozott – ezúttal Kenny „a tömbfejű” Greene –, Belfort így írja le Greene édesanyját, Gladyst: „A koronája legtetetjéről kezdve, ahol ananászszőke hajú kaptár magasodott jó hat hüvelykkel a széles lány fölött. Zsidó koponya, és egészen a tizenkét láb nagyságú vastag bőrkeményedéséig Gladys Greene nagy volt.

Szintén hajlandó volt megszegni a törvényt, kezdve azzal, hogy kikerülte az adót azon cigaretták után, amelyet ő és a kamasz Kenny csempészt New Jersey-be. Amikor Kenny betöltötte a tizenötöt, és elkezdett edényt szívni, édesanyja azonnal fazékkereskedő lett, és fiát „pénzzel, bátorítással, biztonságos menedékkal a szakmához, és természetesen védelmet nyújtott, ami az ő specialitása volt”. És mivel a kokain „túl magas haszonkulcsot kínált az olyan lelkes tőkések számára, mint Gladys és a Blockhead az ellenálláshoz”, hamarosan ők is folytatták a kereskedést Long Islanden.

Az embernek az az érzése, hogy Belfort számára a „vad” leíró megváltó tulajdonsággal bír, mivel sok zsidót így ír le, például „a legvadabb fiatal zsidókat Long Islanden”, Jericho és Syosset városából származókat. . Aztán ott van a Wall Street legendája, J. Morton Davis, „egy vad zsidó”, sőt maga Belfort is, „a legvadabb zsidó az összes közül”. És ne felejtse el a „Quaalude-függő, pocakos vad zsidót, aki ezer wattos társasági mosollyal és titkos életfeladattal, hogy összetéveszthető egy WASP-vel”, aki letépte Belfortot, amikor lovakat adott el neki. Belfort könyve szégyentelenül a zsidókat ünnepli.

A film azonban nem lehet más, a fentebb említett okok miatt. Pozitívan átnéztem ezt a filmet, és szinte semmit nem találtam – és ez egy majdnem három órás film. Körülbelül ennyit találtam: Amikor az egyik karakter azt követeli, hogy jöjjön egy másik milliós bevételért, az utóbbit megsértik, és azt mondja: „Nem vagyok kibaszott schvartze”. Hányan fogták el azt?

Még egy példa, amely minden bizonnyal előkerül majd, Belfort apjára, Maxra vonatkozik – és az őt alakító karakterre, Rob Reinerre. Ebben az esetben ismét a bennfentes/külső értelmezésekről van szó. Azok, akik tudják, hogy Reiner maga is zsidó, és tudják, hogy az igazi Belfort zsidó, megkapja. Mások valószínűleg nem. A 70-es évek elején az amerikai nézők

zsidónak látták az „All In the Family” karakterét, Michael „Meathead” Stivic-et? Ugyanaz a színész. Ugyanaz az etnikai aláásás anélkül, hogy a gójok tudnának róla.

[Ugrás a 2/2 részhez](#)

1.

Bernard mondja:

[2020. február 9-én 9:12-kor](#)

Hmmm, érdekes.

Íme egy kis részlet, amit a múlt héten a Financial Times-ból szedtem össze:

„Egy UBS globális felmérése szerint a „gazdag egyének” jelenleg befektethető eszközeik körülbelül 27%-át készpénzben halmozzák fel, ami „szembeszáll” az elemzők ajánlásaival. a készpénznek mindössze 5%-át kellene a portfóliójukban tartani”. Vége. És ez az, ami megbénítja az Egyesült Államok (és bizonyos mértékig egész Európa) társadalmi infrastruktúráját. Hatalmas felhasználható pénzüsszegeket törzstársaiknak mindenki más rovására felhalmozni a leghalálosabb bűn, és rosszat sejtet az emberiség többi részének.

Ezt a kúszó rákot így vagy úgy meg kell állítani.

Edmund Connelly mondja:

[2020. február 11-én 11:39-kor](#)

Loren, bátorít, hogy halljam a történeted. Évtizedek óta kifejezetten próbáltam úgy írni, hogy több normát ébresszenek fel, de úgy érzem, nem voltam túl sikeres. Ezúttal tényleg sok fotót használtam, és folyamatosan a hollywoodi sztárokról beszéltem, szóval lehet, hogy így kell csinálni.

BTW, ha szeretnél mélyebbre ásni a zsidókérdést, arra biztatlak, menj vissza a TOO archívumába, ahol bőséges olvasnivalót találhatsz. További tudományos kezelésekként fontolja meg a **The Occidental Quarterly előfizetését, amely az ezekről a témákról szóló komoly írások abszolút kincsesbányája.**

2.

Charles Frey mondja:

[2020. február 9-én 12:47-kor](#)

01 Pompás, illusztrált, nélkülözhetetlen kiállítás mindazok számára, akik nem tudják, nem engedhetik meg maguknak, vagy nem látják saját szemükkel, mi van nagyban a falra

írva.

02 Tiszta egyéni kötetre számítva Edgar Bronfman, aki mindössze 800 millió dollárt csalt ki a kanadai adófizetőtől, remélhetőleg megtartja első díját. Délben tartozott ezzel az összeggel, amiért 2,1 milliárd dollárját NYC-be költöztette, ahol elfoglalta a Zsidó Világkongresszus elnöki posztját. Négy és fél órával később négy kabinetminiszter felülbírálta a Kanadai Adóhivatalt: semmivel sem tartozik; annak a tete-a-tete-nek a jegyzőkönyvei „elvesztek”.

03 A WJC elnökeként a talmudi erkölcs másik példaképe, Lord Janner, a Lordok Háza parlamenti képviselője és többek között a brit képviselőtestület elnöke segítette. Az a csillapítatlan disznó, aki egy retardált fiúk otthonának felügyelőjének fizetett azért, hogy egy 14 éves gyereket béreljen homoszexuális kihágásért az edinburghi Holiday Innben. [Faximile of Scottish Police Reports]. 33 éves rendőrségi jelentések megerősített szexuális zaklatásról; de egy szó sem szólt arról az émelyítően bűnrészes Koronaügyészségről, amely a Képviselő-testület bújója alatt áll, és az Alzheimer-kórt tanúsító zsidó pszichiáterek segítségével.

Időben bekövetkezett, de nem túl korai halála után felvizezett „tények tárgyalása” volt, hogy megőrizze a brit igazságszolgáltatás páratlan hírnevét: több millió fontba került a brit adófizetőknek, hogy élvezhessék ezt a Disney-forgatókönyvet.

04 A fegyveres bankrablóknak ez egyszerű. A többihez mindig szükség van valamilyen tranzakciós keretre, legyen szó 200 dolláros Pentagon WC-ülőkérőről, vagy a közelmúltbeli frankfurti átverésről, amelynek során a bankok és a kapcsolódó vállalatok által befizetett adók többszörösének megfelelő összegű szövetségi adó-visszatérítést kaptak. De rigueur, beleértve Warburgot is.

05 A Goldman Sachs 200 millió dollárt fizetett a brit Serious Fraud Office-nak azért, hogy szabadon engedje partnerét, Robert Rubint, amiért megszervezte Robert Maxwell több száz vállalat nyugdíjalapjának nagykereskedelmi ellopását, amely követelő táblákkal az utcára juttatta a becsapottakat. NYÚJD VISSZA A PÉNZÜNKET! Rubint vásárolt és fizetett, így Clinton pénzügyminisztere lehetett.

06 A pénzügyminiszter és a Harvard korábbi elnöke, Larry Summers egy másik disznó. Közgazdasági osztálya gyámsága alatt több orosz származású etnikumával százmilliárdokat csalt ki Oroszországból, és olyan embereknek szánta fel a földet, mint Hodorkovszkij és vidám tolvajai. Egy szibériai város jött létre, amelyet teljes egészében K egyik cégének szenteltek, de nem fizetett helyi adót. A polgármester elindult, hogy panaszt tegyen a kormányzóhoz. Útközben agyonlőtték.

K vesztéssel adta el olaját az egyik karibi shell-cégének, nemcsak az adót elkerülve, hanem a veszteség visszatérítését is követelve. [Browder]. A shell cégei aztán világpiaci áron értékesítették. Felejtsd el az adót.

Moszkva az ICC elé vitte, amely csekély egyezséget ítélt meg. Még ez sem volt behajtható, mivel Rothschild percekkel azelőtt, hogy úgy mondjam, K megmaradt vagyonát átírta magára.

A zsidó áldozat kártyáját kijátszva K könyörgő rokonszenvvel szerepelt a kanadai CBC FIFTH ESTATE-ben, teljesen tudatlan a tényekről; ahogy az elvárható és megszokott

ebben a bozotos kultúrában, ahol Hoess és Hess egy teljes U of Toronto Professzor tolla alatt egy és ugyanaz lesz az ország legnagyobb napilapjában.

Amit mondtam, az ismétlés – abban a reményben, hogy eljut a még tájékozatlanokhoz vagy feledékenyekhez.

3.

Robert Keith mondja:

2020. február 9-én 13:36-kor

Hollywood hamisan ábrázolja a zsidó szemét befektetőt lángoló goj Leonardo di Caprióval a Wall Street farkasában

A „Wall Street farkasa” című film alapjául szolgáló könyvet író szemét zsidó befektető töprengései miatt börtönbe került (ezért érdemli meg, hogy „szemétnek” nevezzék, nem azért, mert zsidó, hanem ismétlem, mert ő egy „szemét”). Furcsa módon azonban valahol a filmmé válás felé vezető úton a szereplők szokatlan metamorfózist szenvedtek el, amely a valóságot durván rosszul ábrázolta, vagyis ahelyett, hogy a dramatis personae zsidó lett volna, mint a való életben, ők, az olyan nyilvánvaló kivétellel. -fáj Jonah Hill (nem hangzik zsidónak), távol álltak ettől. Valójában valószínűleg nincs is olyan színész, akit szőke hajával és kék szemével inkább goyische ikonnak lehetne tekinteni, mint Leonardot. Nyilván nem hibáztathatjuk a szerzőt és a rendezőt sem, de nem lesz olyan szerencsés ipari hatalmak. **Scorsese, a rendező sohasem tudta volna átvinni ezt a filmet a zsidók által ellenőrzött Hollywoodon egy zsidóval, aki valójában egy „szemétláda” volt, pedig „véletlenül zsidó volt”.** Igen, Abe Foxman, az ADL-ből, akárcsak hét nagy hollywoodi stúdió igazgatói. Inkább szerezz be egy gojt, aki eljátssza a „szemét”. Ez a trükk két célt ért el, amelyek, ha még nem sejtitek: megmenti a zsidókat a további jogos szidalmazástól, és a fehér európai civilizáció lealacsonyítását szolgálja mások szemében anélkül, hogy az örökösök erről tudomást szereznének, mert milliárd dollár ennek eltussolására költöttek. Ráadásul ez volt az oka annak, hogy a film annyira nem volt meggyőző.

A tény azonban az, hogy ez csak a szokásos üzletmenet, és tökéletesen illeszkedik a fehér

keresztény civilizáció lealacsonyítására irányuló nagyobb zsidó stratégiához, amelyet minden problémájáért okol. Ha a fehér hatalmat le lehet csökkenteni, annál több mozgástér lenne a hasznukra. Ezen a vonalon kiemelkedően logikus a multikulturális bevándorlás szorgalma, bár diszkréten fenntartják az exkluzivitás mantráját saját közösségükben itt Amerikában, és nyíltabban saját országukban, Izraelben. A 20. században (Németország), és a 21. században (Izrael) megbukott egy etnosztátus, amilyenre Izraelben törekednek. A Brooklynban bőségesen előforduló haszid zsidóknak köszönetet kell mondanunk ennek a megváltoztathatatlan ténynek a felismerésében, vagyis abban, hogy az 1648-ban kigondolt állam nem alapulhat valláson.

4.

Tedesco mondja:

[2020. február 9-én 17:34-kor](#)

Hálás vagyok a szerzőnek, Edmund Connellynek. Ismét sokat tanultam egy cikkből ezen a weboldalon.

Utalt Andrew Joyce Vulture Capitalism Is Jewish Capitalism című cikkére, amelyet tavaly decemberben olvastam. Connelly pedig Karl Marxtól idéz: „A tőke holtmunka, amely vámpírszerűen csak az élőmunka elszívásával él, és minél többet, annál több munkát szív el.” (Das Kapital – vol-1, ch-10) – jó metafora a zsidó pénzügyi kapitalizmusra, de nem az árja szabad vállalkozásra.

És köszönjük a legújabb filmek minikritikáját – Wall Street (1987), Más emberek pénze (1991), Pelham elvétele 123 (2009-es remake), Margin Call (2011), Arbitrage (2012), The Wolf of Wall Street (2013).

Mindezen hollywoodi filmek egyértelmű célja a gójok megtevesztése, a pénzügyi család egyedülállóan zsidó természetének eltitkolása. Egyetlen ferde zsidót sem mutatnak be ezekben a filmekben. Elhitetik velünk, hogy csak nem zsidók követnek el ilyen csalást.

Beszélj a valóság megfordításáról! Tényleg vámpírok! A globalista zsidók bizonyára röhögnek a jókedvüktől, hogy milyen könnyű nekik átverni és átverni a buta gójokat. Aztán Hollywood propagandát gyárt a zsidók felmentésére és a gójok hibáztatására. Micsoda chutzpah!

Ahogy Connelly írja – ezeknek a hatalmas pénzcsalásról szóló filmeknek az a küldetése, hogy „elfedjék a zsidót, és a nemzsidókra vetítsék a felelősséget. Tényleg lélegzetelállító.”

PS – Lemaradtam a múlt havi cikkről – John Q. Publius fogadásaik fedezése (Ki valóban dönt a választásokról). Érdekesnek hangzik. most el fogom olvasni.

5.

George Kocan mondja:

[2020. február 10-én 6:27-kor](#)

Az ilyen filmek egyrészt lealacsonyítják a nemzsidókat, elvonják a közönséget a korrupció végső forrásától. A másikban ideológiai célt szolgálnak azáltal, hogy aláássák az egész amerikai szabad vállalkozási rendszert, és ezzel utat nyitnak az „alapvető változás”, azaz a szocialista diktatúra előtt. Azonban hangsúlyozni kell, hogy nem minden hollywoodi film védi a zsidó identitást. Példaként behozom Woody Allen egyik legjobb filmjét, a „High Crimes and Misdemeanors”-t, amelyben a Martin Landau által alakított főszereplő meggyilkolja szeretőjét, és megússza. A karakter nyíltan zsidó,

gazdag szemész és emberbarát. Még saját bátyja is van, aki valamilyen módon kapcsolódik a bűnözői alvilághoz, és talál valakit, aki elvégzi a piszkos tettet. Talán csak valaki, mint Woody Allen tudna sikeresen piacra dobni egy ilyen filmet.

6.

Angelicus mondja:

[2020. február 10-én 9:17-kor](#)

Először is gratulálok a remek cikkhez. Mivel említetted Leonardo Di Capriót (egy másik bolond, aki a „globális felmelegedés” ellen kampányol), ő volt a főszerep egy másik filmben ("Blood Diamonds" 2006), amely ugyanazt a megtévesztési mintát követi. **E film szerint a gyémántkereskedelmet (100%-ban zsidó!) angolszász/skandináv nemzsidók irányítják (természetesen!).**

BTW Martin Scorsese egy másik aljas „shabbos goy”.

7.

Edmund Connelly mondja:

[2020. február 11-én 12:15-kor](#)

„Teljes lovaglás a Wall Street farkasáról. DiCaprio kivételével minden zsidó csoportja egyértelműen és tagadhatatlanul zsidó volt.”

HA! Álmodsz! . . . hacsak nem vagy véletlenül zsidó.

Remélem, az eredeti kritikám linkjére kattintott, mert azzal érveltem, hogy a filmben szereplő zsidó jelzők közül sok el volt rejtve, hogy csak maguk a zsidók lássák őket. Lefogadom, hogy interjút készíthetne egymillió gojjal, akik anélkül látták a filmet, hogy elolvasták volna a könyvet, és szerencsések lennének, ha találnának TÍZET, akik bármit is észrevettek, ami zsidó.

Őszintén szólva, azt hiszem, vannak esetek, amikor egyes zsidók teljesen elkeserednek, amikor mindenféle nyilvánvaló zsidó jelenetet beledobnak a munkájukba, legyen szó filmről vagy regényről, és a gójok boldogan hiányolják mindezt. Menjen vissza, és fedezze fel a „Portnoy panasza” című könyvre adott gój reakciót (vagy jobb esetben a nem-reakciót). Nem minden gój van ugyanabból a szövetből vágva, mint John Murray Cuddihy – távolról sem.

8.

HL Mencken mondja:

[2020. február 10-én 13:54-kor](#)

Valamiért hitelt kell adnom az ISIS-nek. Az egyik első dolog, amit 2015-ben tettek, az volt, hogy arany- és ezüstérméket bocsátottak ki a sátáni monetáris rendszerrel szemben. Ezzel szemben az apatikus amerikaiakkal, akik rabjai az olcsó hiteleknek, mint egy drogos.

9.

Richard B mondja:

[2020. február 11-én 6:13-kor](#)

"A zsidók vezetik Hollywoodot, és mi van?"

Pimasz szemtelenségük jobb példáját lehetetlen lenne elképzelni.

Csak azt feltételezik, hogy a kérdésre nem lehet válaszolni.

Természetesen lehet.

Másrészt valószínűleg jól tudják, hogy meg lehet válaszolni.

Ebben az esetben: "Na és mi van?" = „Mit tudtok tenni ellene? Mert a médiát is mi irányítjuk. Tehát vagy cenzúrázunk, vagy rágalmazunk, vagy mindkettőt. Akárhogy is, tönkre fogunk tenni. Mert a bíróságokat is mi irányítjuk. Mi irányítjuk az egészet. És fogd be mindazt, ami a Jewish Supremacy Inc.-ről beszél. Összeesküvés-elméletek = Gyűlöletbeszéd!"

Röviden: Chutzpah = örültség.

Tényleg ki kell törölnünk az elménkből azt a gondolatot, hogy ezek a srácok legyőzhetetlenek. Ők nem.

Egyszerűen nem lehet civilizációt működtetni, amely bonyolultabb és kiszámíthatatlanabb, mint bármely más a történelemben, ezen a fajta örültségen.

Ezért tartom azt, hogy mi annak vagyunk a szemtanúi

The Pyrrhi Victory of Jewish Supremacy Inc.

Ennek bizonyítéka az egyik legfontosabb hatalmi eszközük – a DNC – teljes összeomlása.

És a szervezet, amely nyilvánvalóan kötődik Hollywoodhoz, amely szintén szabadesésben van.

Mára nyilvánvaló, hogy a DNC = Demonic Narcissistic Communists.

Másrészt The RNC = Repressed Neo Cucks.

10.

szárnyas gyík mondja:

[2020. február 11-én 11:53-kor](#)

„alkossunk olyan filmeket, amelyek megakadályozzák, hogy a gójok tömege valaha is pénzügyi manipulációkkal és lopással kösse össze a zsidókat.”

Van egy gyerekrajzfilm néhány kutyáról, „Paw Patrol” néven. Az egyik epizódban mindannyian levest főznek egy versenyre. Csak egyszer van karakter, aki csal, egy fehér ember cilinderrel. (Van egy fekete nő, és nem kell említenem, milyen erényes volt a jelleme). Képzeld csak el egy pillanatra, hogy a gazember cilinder helyett koponyasapkát kapott!

Már maga a gondolata, hogy csak belegondoljunk, és a bizonyosság, hogy azonnali felháborodást vált ki, és soha nem kerül bele egyetlen rajzfilmbe sem – ez bizonyítja, hogy mindannyian arra vagyunk kondicionálva, hogy reagáljunk a negatívan ábrázolt J-ekre és a negatívan ábrázolt fehérékre. , és ha így reagálunk, ez magában foglalja azokat az embereket is, akik a rajzfilmsztorikat készítik, és tudják, hogyan kell rosszfiúkat rajzolni. Azok, akik ezt a témát ténylegesen megvalósítják a rajzfilmben, lehet, hogy nem zsidók, és nem is tudnak sokat a politikáról, de a legtudatlanabb nemzsidó is nagyon finoman rá van hangolva arra, amit a jelenlegi kultúra megenged.

Véleményem szerint a baloldal egy lépcsőfokkal magasabban van, mint a zsidók, talán még Hollywood egyes részein is, de gyakran ugyanaz az üzenetük (anti-fehér), így nincs összeütközés. A J-k azonban nem voltak elég erősek ahhoz, hogy megvédjék Weinsteint, aki minden bizonnyal kulcsjátékos volt számukra.

Néha azon töprengök, hogy miért engednek a Js-ek ilyen keselyűkapitalizmust leleplező filmeket, hiszen ez a szakmájuk? Azt hittem volna, hogy jobban szeretik, ha egyáltalán nem említik. Miért kell figyelmeztetni az embereket a korrump bankok ügyeire? Talán néha csak annyit tehetnek, hogy korlátozzák a károkat, ha gondoskodnak arról, hogy a filmekben ne szerepeljenek benne, de nem elég erős ahhoz, hogy teljesen megállítsák?

11.

c matt mondja:

[2020. február 11-én 15:20-kor](#)

Hmm... Kíváncsi vagyok, hogy Pretty Woman hogyan siklott el a radar mellett. Nem lehet sztereotipabb zsidót találni Jason Alexandernél, és ő volt a filmben az egyértelműen nyájas keselyűkapitalista rosszfiú. Garry Marshall, aki meglepő módon nem zsidó, hanem a New York-i zsidók körül nőtt fel, rendezte. Lehet, hogy csak olyan karaktereket rendezett, amilyenek ismerte őket IRL?

12.

Nada mondja:

[2020. február 14-én 20:52-kor](#)

Nézd Paul Newmant és Tom Hanks-t. Két mega zsidó íreket játszik. Newman karriert

csinált belőle.

Az ítélet, a rosszindulat hiánya, az út a kárhozatra, tovább és tovább, miközben kettős ügynök zsidót játszunk az Exodusban.

Folyamatban van és folyamatosan. Ha tudod, mit kell keresned, akkor gyakorlatilag minden, amit a Jewllywood kiadott, volt propaganda érték.

• *Pierre de Craon* mondja:

[2020. február 15-én 17:43-kor](#)

Milyen alapon jellemzi Hankst zsidóként? Soha nem láttam bizonyítékot arra, hogy ő az. Egy készséges munkatárs (((Hollywood gonosz zsarolói))), igen, de egy zsidó...?

Keselyűkapitalizmus, zsidók – és Hollywood, 2. rész **Occidental Observer**

2020. február 10/ [49 Megjegyzés](#) / [Kiemelt cikkekben](#) , [Zsidók és Hollywood](#) / *Edmund Connelly* , [Ph. D.](#)

https://www.theoccidentalobserver-net.translate.googleusercontent.com/2020/02/10/vulture-capitalism-jews-and-hollywood-part-2/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

Vulture Capitalism, Jews — and Hollywood, Part 2 **Occidental Observer**

February 10, 2020/[49 Comments](#)/in [Featured Articles](#), [Jews and Hollywood](#)/by *Edmund Connelly*, [Ph. D.](#)

<https://www.theoccidentalobserver.net/2020/02/10/vulture-capitalism-jews-and-hollywood-part-2/>

A nagy rövid. Javult a helyzet 2015-ben, amikor megjelent a *The Big Short* című sztárfilm? Határozottan nem. Itt *Brad Pitt*, *Steve Carell*, *Christian Bale* és *Ryan Gosling* – egy férfihöz hűen – játszották el *Michael Lewis* bestseller-szerző (*Moneyball*, *The Blind Side*) azonos című könyvének forgatókönyvét. Ez a forgatókönyv pedig arról szólna, hogy a másodlagos jelzáloghitelezési ágazatot nagy esésre tervezték, és főszereplőink kidolgozták a fogadásokat egy ilyen esésre. Számukra komoly lakásbuborék volt, és ezt akarták összegyűjteni, amikor a buborék összeomlott.

Ezúttal azonban Hollywood önmagában nem hibáztatható a zsidó identitás komoly

lekicsinyléséért, mert a nemzsidó író, Lewis már megtette helyettük, köszönjük szépen.

Nagy reményeket fűztem Lewis könyvéhez, amely a zsidó identitás körül forog, és bátorítást kaptam, amikor elolvastam az első fejezet második mondatát: „[Steve Eisman] New Yorkban nőtt fel, jesiva iskolákba járt, a University of Pennsylvania magna cum egyetemen végzett. laude, majd a Harvard Law School kitüntetésével.” Igen, gondoltam, ez a könyv nyíltan tárgyalja a Wall Street-i zsidó identitást.

Néhány oldallal később Lewis leírja Eisman feleségét és édesanyját, akik a United Jewish Appeal-ről beszélnek, valamint arról, hogy a fiatal Eisman hogyan tanulmányozta a Talmudot, hogy megtalálja annak belső következetlenségeit, ezért arra gondoltam, hogy lehet, hogy egy zsidó mese egyenrangú Jordan Belfort *The . A Wall Street farkasa* . Sajnos ez volt az utolsó, amit kifejezetten a zsidókkal vagy a zsidósággal kapcsolatos dolgokról hallottunk. Kár, mert a másodlagos jelzáloglevél összeomlása valójában egy erősen zsidó ügy volt.

Olvashattunk volna Lloyd Blankfeinről a Goldman Sachs-tól, Maurice „Hank” Greenbergről az AIG-től, Sandy Weill-ről a Citigrouptól, Dick Fuldról a csődbe ment Lehman Brothers-ről vagy Alan Schwartzról a csődbe ment Bear Sterns-ről – és sok-sok más zsidó játékosról a Wall Streeten. . A legfigyelemreméltóbb, hogy néhány szót olvasunk a pénzügyek valódi hatalmáról, olyan emberekről, mint a „három apostol”, Alan Greenspan, a Fed elnöke, Robert Rubin pénzügyminiszter vagy utódja, Larry Summers. Nem is olvasunk többet, mint csak futó utalást Ben Bernanke Fed két ciklusú elnökére, aki a másodlagos jelzáloghitel-hitelezés teljes élettartamát felügyelte, 2006 és 2014 között.

Ami még rosszabb, soha nem olvastunk az akkori pénzügyi válság körüli nagyobb narratíváról. ([Ez](#) az áttekintés Hank Paulson akkori pénzügyminiszter válságról szóló beszámolójáról jól érzékelteti, milyen rendkívül veszélyes volt ez az időszak.)

A *The Big Short* -ban Lewis követi a korábban említett Steve Eismant, valamint a nemzsidó kaliforniai neurológusból lett fedezeti alapkezelőt, Michael Burryt. A könyvben szerepel Greg Lippmann, a Deutsche Bank másodlagos jelzálogpiaci vezetője is, de Lewis egyszer sem emlegeti Lippmant zsidóként. Nem ez a történet, amit Lewis szeretne elmesélni, így nem meglepő, hogy a hollywoodi forgatókönyvírók is kihagyták ezt a fontos zsidó szempontot.

Ha most rátérünk a The Big Short 2015-ös filmváltozatára , azt látjuk, hogy Adam McKay rendező és társforgatókönyvíró, aki a zsidó [Shira Piven](#) házastársa , becsületére legyen mondva, hűen mutatja be azt a jelenetet, ahol a fiatal Eisman egy zsinagógában tartózkodik. rabbijával. De az az érzésem, hogy ez annyira csak futólag történik, hogy a legtöbb nemzsidó néző számára elveszik. A lényeg azonban az, hogy Steve Carell színész egyszerűen semmilyen módon nem tűnik zsidónak.

Most, hogy megvizsgáltuk a vizuális problémákat és az identitást a *The Big Short-ban*, nézzünk meg néhány nagy dollárt, ami forog kockán. A „millió”-nak aligha van értelme a kudarcban, a „milliárd” sokkal gyakoribb kifejezés (és a „billió” időnként felbukkan). Az olvasók és a nézők által keltett benyomás ellenére a könyvben és a filmben szereplő négy főszereplő aligha volt a másodlagos jelzáloghitel-játék legnagyobb szereplője, bár Michael Burry neurológus minden bizonnyal jól járt, ahogy ez a [részlet](#) a *Vanity Fair* cikkéből, amelyet Lewis tett 2010

márciusában. műsorok:

Pontosan ez volt az a pillanat, amikor még 2005 nyarán közölte befektetőivel, hogy csak várniuk kell. A csaknem 400 milliárd dollár értékű, vacak jelzáloghitelek előzetes kamatairól új, magasabb kamatokra változtak. Július végére már gyorsan az ő javára váltak – és olyan emberek zsenialitásáról olvasott, mint John Paulson, aki egy évvel azután jött a kereskedelembe. A Bloomberg News egy cikket közölt arról a néhány emberről, akik látták a közelgő katasztrófát. Csak egy dolgozott kötvénykereskedőként egy nagy Wall Street-i cégen belül: egy korábban homályos eszközfedezetű kötvénykereskedő a Deutsche Banknál, Greg Lippmann. A Bloomberg News cikkéből legszembetűnőbben hiányzó befektető – aki 100 millió dollárt keresett magának és 725 millió dollárt befektetőinek – egyedül ült az irodájában, a kaliforniai Cupertino-ban. 2008. június 30-ig minden befektető, aki a kezdetektől, 2000. november 1-től ragaszkodott a Scion Capitalhoz, a díjak és költségek után 489,34 százalékos nyereséget ért el. (Az alap bruttó nyeresége 726 százalék volt.) Ugyanebben az időszakban az S&P 500 valamivel több mint 2 százalékot hozott.

Sokkal nagyobb nyertes John Paulson volt, aki röviden megjelenik a cikkben, miután beszélt Lewis-szal a könyvért. Én személy szerint Paulson másodlagos jelzáloghitelekre tett fogadásairól szeretnék olvasni. Míg Burry csak egymilliárd dollárt keresett, [Paulson](#) történelmet írt azzal, hogy 2007-ben 4 milliárd dollárt keresett magának, majd három évvel később 5 milliárd dollárt keresett. „Paulson a trendeket és más befektetők tanácsait megcáfolva arra játszott, hogy a jelzálogpiac összeomlik. [A fogadása rendkívül kifizetődött](#). 2007-ben a Paulson által vezetett alapok 15 milliárd dollárral növekedtek, ami elképesztő, közel 600%-os befektetési megtérülési ráta.” Természetesen karrier okokból értem, hogy Lewis miért nem foglalkozott Paulsonnal a könyvben, és Hollywood természetesen szívesen hagyta szó nélkül.

Paulson édesanyja zsidó volt, és Paulson egy erősen zsidó közegben dolgozott tanulmányai és karrierje során, kezdve a Sidney Weinberg/Goldman Sachs ösztöndíjjal. Később Leon Levyvel dolgozott az Odyssey Partnersnél, majd a Bear Stearnshez költözött. Nővére, Theodora Bar-El izraeli biológus. Talán el kellene olvasnom Gregory Zuckerman 2009-es [The Greatest Trade Ever: The Behind-the-Scenes Story of How John Paulson Defied Wall Street és Made Financial History](#) című könyvét, hogy pótoljam a hiányzó hiányosságokat ebben a történetben. (És amennyire én tudom, Hollywood még nem készített filmet Zuckerman könyvéből.)

Kicsinyítve azt olvashatjuk a *The Big Short* -ban, hogy az IMF becslése szerint összesen mintegy 1 billió dollárt veszítettek a másodlagos jelzálogpiaci válság miatt. (Furcsa módon a film végén ezt olvassuk: „Amikor leülepedett a por az összeomlástól, 5 billió dollár nyugdíjpénz, ingatlanérték, 401 ezer forint, megtakarítások és kötvények tűntek el.” Ezt nem tudom elszámolni. nagy eltérés.)

Maradjunk az IMF 1 billió dolláros becslésénél. Ez sok milliárd van benne, sokkal-sokkal több, mint Paulson pénze önmagában. Szóval hova lett a pénz? Pontosabban: ki a felelős? Lewis megengedi szereplőinek, hogy hülye befektetési bankokat hibáztassanak, de mások egyenesen

az Amerika pénzügyeiért felelős személyekre utalnak: „A három (zsidó) apostol – Greenspan, Rubin és Summers”, valamint Greenspan utódjára, Bernanke-ra.

Time Magazin bejegyzése az „Év legironikusabb története” kategóriában

Csakúgy, mint amikor egy követ dob a levegőbe egy Wall Street-i estélyen, szinte biztos, hogy eltalál valakit, aki bűnös, úgy az ember szinte bármilyen forráshoz fordulhat Greenspan és társai szerepeivel kapcsolatban, és sok gyanús karaktert találhat. Vegyük például ezt a valószínűtlen forrást, hogy gyanakodjunk a három apostol és más magas rangú zsidók tevékenységére – Clyde Prestowitz 2010-es *The Betrayal of American Prosperity* című könyve. Prestowitz itt megjegyzi, hogy 1989-ben és 1993-ban mentesültek a kormányzati felügyelet alól azok a pénzügyi eszközök, amelyek később központi szerepet játszottak a 2008–2009-es összeomlásban. Greenspan például hajthatatlanul ragaszkodott ahhoz, hogy a kormányt félreállítsa. "Valójában Greenspan nagyrészt leállította a Fed aktív felügyeletét a bankszektor felett." Robert Rubin pénzügyminiszter és az azt követő Lawrence Summers pénzügyminiszter csatlakozott hozzájuk, „mindhárman agresszív kampányt indítottak az új származtatott eszközök kereskedelmének szabályozására irányuló erőfeszítések leállítására”.

Amikor olyan intézkedéseket fontolgattak, amelyek korlátozzák ezeket a kockázatos ügyleteket, Greenspan, Rubin és Summers határozottan blokkolta őket. Továbbá, amikor Brooksley Born, a

Commodity Futures Trading Commission elnöke megpróbálta elvégezni a munkáját, Summers agresszívan támadta tetteit. Greenspan, Rubin és Arthur Levitt, az Értékpapír- és Tőzsd felügyeletől azonnal nyomást gyakorolt a Kongresszusra, hogy vegye le Born-t. (A szorongatott Ms. Bornra gondoltam, amikor a *The Big Short* filmváltozatában Georgia Hale-t, a Standard & Poor's Financial Services egyik alkalmazottját egy odalátogató Mark Baum [Steve Eisman] grillezett.)

A Born elleni zaklatás 2000-ben is folytatódott, miközben Greenspan továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy a Wall Street-ben bízni kell, és a saját eszközeire kell hagyni. „Ezekkel a biztosítékokkal a Kongresszus előrement, és megfosztotta a CFTC-t a származékos ügyletekkel kapcsolatos felelősségétől, Clinton elnök pedig 2000 decemberében aláírta a törvényjavaslatot.” Eközben Ms. Born csendben elhagyta a kormányzati szolgálatot.

Pénz szörnyeteg. Az utolsó pénzes film, amit boncolgattam, a [*Money Monster*](#) (2016) volt, amelyben további két nagy név szerepelt: George Clooney és Julia Roberts. Clooney játssza Lee Gates-t, az azonos nevű tévés pénzügyi tanácsadó műsor sima és fáradt műsorvezetőjét. Gates bezár egy céget, amely rejtélyes módon 800 millió dollárt veszít, és sok befektető tönkremegy – köztük az is, aki a stúdióba érkezik, és egy robbanómellénnyel túsul ejti Gatest. A túszejtő egy Kyle Budwell (akit Jack O'Connell angol-ír színész alakít). Budwell mentálisan sérült, amint azt beszéde és gyerekes viselkedése is mutatja. Például amikor édesanyja meghalt, és 60 000 dollárt hagyott rá, a teljes összeget egy IBIS nevű cégbe fektette be, miután Gates egy korábbi műsorban erősen ajánlotta a részvényt. Budwell bosszút akar állni Gates ellen rossz tanácsaiért és az IBIS vezérigazgatója, Walt Camby ellen.

A filmben az emberek a színpalak mögött azzal vannak elfoglalva, hogy kiderítsék, hol van a korrump vezérigazgató, Camby. Kiderült, hogy titkos utazást tett Dél-Afrikába, hogy előmozdítsa tervét, és ideiglenesen 800 millió dollárt alkalmazzon cégétől egy bizonyos bányaaállomány megölésére. Az üzlet sajnos meghiúsul, a pénz pedig elfogy. Ezt aztán a kifinomult kereskedési algoritmusokhoz kapcsolódó „számítógépes hibának” okolják, de a terrorista Budwell nem veszi meg. Ami azt illeti, Grant kezd gyanakodni, csakúgy, mint az IBIS PR vezetője.

Az érzelmek fejlődnek. Annak ellenére, hogy a feldühödött, becsapott befektető, Kyle Budwell felfűzte Grantet egy robbanékony nyaklánccal, Grant egyre nagyobb rokonszenvet kezdett érezni Budwell iránt, és végül egy újabb hatalmas pénzügyi bűncselekményről értesülünk, amelyet a fiktív vezérigazgató, Walt Camby követett el. De persze, ha lesz egy pénzügyi bűnöző, akkor valószínűleg nem zsidónak kell minősíteni. *A Wikipédia* arról tájékoztat bennünket, hogy Dominic West, aki Camby vezérigazgatóját alakítja, „... a hatodik volt a hét testvér közül... egy római katolikus, nagyrészt ír származású családban”. Szóval nem zsidó.

Ennek ellenére, nyilvánvaló megtévesztése ellenére, a *Money Monster* bizonyos szempontból tanulságos. Azok számára, akik megértik, melyik csoport a vétkes, Budwell zsolozsmája megmagyarázza a csoport vétkeit:

Azt akarom, hogy mindenki tudjon valamit. Lehet, hogy nálam van a fegyver, de nem én vagyok az igazi bűnöző. Olyan emberek, mint ezek a srácok! [mutatott

Grantre és a díszletcsoportra]. Mindent ellopnak tőlünk, és ők is megússzák. Senki nem kérdezi, hogyan. Senki nem kérdezi miért.

Ki kell nyitnod a szemed odakint. ... a kormány nem segít. Hogy másfelé néznek, hiszen miután végeztek a pénzünk ellopásával, alig kell adót fizetniük! Mondom, el van roncsolva. Az egész istenverte. Kilopják alólunk az országot. Nem a muszlimok. Nem a kínaiak. Őket.

Minden fix. Szeretik, ahogy a matematika összeadódik, ezért folyamatosan újra kell írniuk az egyenletet. Ami azt jelenti, hogy amikor végre kap egy kis plusz pénzt, megpróbál okoskodni, bekapcsolja a tévét. Bumm. Kurvára így veszik. Olyan gyorsan veszik, hogy nem is kell magyarázni! Szó szerint övék az éter. Szó szerint ők irányítják az információkat.

Ez nagyon jó: „Nem a muszlimok. Nem a kínaiak. Őket.” Ó, igen. Budwell olyan embereket hibáztat, mint Grant, Camby vezérigazgató és a hozzájuk hasonlókat. De ha az „ők” és az „ők” kifejezést „zsidók”-ra cseréljük, beszéde valóban tanulságos. Szerelve van? Nos, aki olvassa a Goldman Sachs kereskedési mintáiról szóló beszámolókat, az egyetért ezzel. Csak keresse a Google-on – körülbelül 800 000 találatot kap.

Szintén informatív a Goldman Sachsról Budwell állítása: „Olyan gyorsan veszik, hogy nem is kell magyarázni!” Sokan még emlékeznek a Goldman ellen e tekintetben felhozott vádakra.

Röviden :

Amíg a SEC a Goldman Sachs kivizsgálásával van elfoglalva, érdemes lehet egy másik, Goldman által uralt csalást vizsgálni: a számítógépes frontfuttatást nagyfrekvenciás kereskedési programokkal. . . .

[Hívott] High Frequency Trading (HFT) vagy „fekete doboz kereskedés”, az automatizált programkereskedés nagy sebességű számítógépeket használ, amelyeket összetett algoritmusok (a számítógéphez intézett utasítások) irányítanak az adatok elemzésére és a megbízások nagy mennyiségben történő, nagyon nagy sebességű tranzakcióira. Akárcsak a pókerjátékos, aki a tükörbe kukucskál, hogy lássa ellenfele lapjait, a HFT lehetővé teszi a programkereskedő számára, hogy lessen a főbb bejövő megbízásokra, és eljűk ugorjon, hogy a profitot lecsöpöghesse. És ezek a nagy intézményi megbízások a mi pénzünk – nyugdíjalapjaink, befektetési alapjaink és 401 ezer forintunk.

Valahogy olyan, mint ahogy a kóser adó pénzt szed le az élelmiszeriparból. Azt hiszem, számomra az volt a legszembetűnőbb, hogy Budwell összekapcsolta a pénzügyi megtévesztést a látott és hallható (nem)valóság megteremtésének erejével: „Szó szerint övék az éter. Szó szerint ők irányítják az információkat.” Ez volt a kulcsfontosságú pont mások és én, a *TOO* -nál évek óta: a zsidók óriási médiaellenőrzést gyakorolnak az egész Nyugaton – és ez megöl minket.

A fehér társadalmakat szerte a világon kulturálisan felforgatták és továbbra is felforgatják, felhígítják a nem fehérek bevándorlása botrányos mértéke miatt, és elszívják a gazdagságot és a kincseket, amit Greg Johnson, a *Counter-Currents* munkatársa olyan pontosan foglalt össze :

A zsidók természetesen jobban, mint bármely más nép, tisztában vannak a kollektív túlélés szükséges feltételeivel. Gondoskodnak arról, hogy biztosítsák ezeket a feltételeket saját népük számára, még akkor is, ha megtagadják őket tőlünk. A nyilvánvaló következtetés az, hogy ezek azt jelentik, hogy nem élünk túl népként. Amerikát a szervezett zsidó közösség korrumpálja, kizsákmányolja, lealacsonyítja és meggyilkolja.

Johnson később [egy másik, a cikkemhez kapcsolódó gondolatot](#) is hozzáfűzött : „A fehér nacionalizmus egy intellektuális mozgalom. Egy hatalmas online oktatási projekt vagyunk.” Valójában *TOO* csak az interneten él.

(Bevallom, megdöbbsenem, amikor nemrég olvastam Andrew Anglin következő sorait egy egyébként [jó bejegyzésben](#) : „Az alapok termékenyek, és eljött az ideje a nyílt vitának a zsidókról a társadalomban. Most egy unironikus, nem - humoros felfogás a zsidóprobléma komoly emberek részéről, akik képesek komolyan beszélni erről a súlyos problémáról.” A *TOO* két évtizede nem volt a téma komoly vitájának vezető forrása?)

Átüt a maszkon!

Összefoglalva, megismétlem a pénzügyi botrányok Hollywooddal való összekapcsolásának okait: Először is, a zsidók irányítják Hollywoodot. Ez valóban egy saját birodalmuk. Másodsor, a zsidók a modern történelem során hatalmas pénzügyi botrányokba keveredtek, amelyek az elmúlt fél évszázadban valóban elképesztő méreteket öltöttek. Harmadszor, a zsidók hollywoodi propagandagépezetüket használják, hogy elfedjék ezeket a tényeket. Példa: Ez a hatodik nagy film, amit bemutattam, és amely előmozdítja a zsidó pénzügyi koponyadúsításban betöltött szerepével kapcsolatos megtevesztést. Mint mondtam, ez egy nyílt dezinformációs kampány.

Újra a „Publius” legutóbbi *TOO* -cikkjét illesztjük be, látjuk, hogy a szerző hogyan ment keresztül a zsidó pénzügyi és politikai tevékenység egymásba fonódó bizonyítékain. Majd egy szép irodalmi vonást ad hozzá, amikor ezt idézi, majd tovább fejt ki:

„Látod tehát, kedves Coningsby” – írta a zsidó Benjamin Disraeli *Coningsby* című regényében –, hogy a világot egészen más személyiségek irányítják, mint amit azok képzelnek, akik nincsenek a színpalak mögött. Az a célom – és ha lehetek olyan merész, hogy mások nevében beszéljek, akkor az *Occidental Observer* többi írójának és más, másként gondolkodó hangoknak – biztos vagyok benne, hogy belevágunk a beszélgetésbe, és világosan megmutassam ennek az építésznek. modern horror show. Bármilyen szerencsével, az olyan figurák, mint Steyer és Bloomberg, továbbra is levetik a maszkot, és megmutatják a nyilvánosságnak, kik is ők valójában, így sokkal könnyebbé válik a dolgunk. Ahhoz, hogy leküzdhessük a globalista berendezkedés veszedelmes programját,

először meg kell értenünk azt. Tudnunk kell a mit, a mikor, a hol, a ki, a miért és a hogyan, és ennek megfelelően kell eljárunk. [kiemelés tőlem]

Örülök, hogy Publius jónak látta megemlíteni a maszk szót, mert ez volt ennek az esszének a mozgatórugója. Joyce úgy használja, hogy megköveteli, hogy „csapjuk át a maszkot!” és később elmagyarázza, hogy „ezek a zsidó pénzemberek az álarc mögé bújva is elkerülik a vizsgálatot”.

Évekig kétségbeesetten próbáltam segíteni másoknak, hogy átlássanak ezen a maszkon, nagyrészt azért, hogy megvizsgáltam azokat a termékeket, amelyekkel Hollywood eláraszt minket a mozgóképek megjelenése óta. Önhöz intézett felhívásomat megragadja Publius könyörgése: „Látod, hogyan működik mindez? Így működik egy dekadens uralkodó osztály – kormányoz a saját, és a zsidók túlsúlya érdekében a törzse javára” [kiemelés ismételt].

Az a fél tucat hollywoodi film, amelyet itt, a *TOO* -nál megvizsgáltam, központi szerepet játszik abban, hogy elfedje azt, ami olyan lenyűgözően nyilvánvaló. Meg kell értenünk ezeket a propagandatechnikákat, és valahogy meg kell tanítanunk másokat is, hogy lássák őket.

Ellenkező esetben a szervezett zsidóság továbbra is hatalmas pénzüsszegeket szív el a nagyobb gazdaságból, és az egész gójvilág ellen alkalmazza.

Befejezésül elmondom, hogy a „maszkon való átütés” után követnünk kell a zsidó viselkedés vezető leleplezőjének, E. Michael Jonesnak a megfigyelését, ahol egy nemrégiben készült [videót](#) ezekkel az egyszerű, de mélyreható szavakkal zárja: „A tudat az a változás kezdete.” MacDonald, Joyce, „Publius” – és igen, Edmund Connelly – mindent megtesznek, ami emberileg lehetséges, hogy „áttörjenek a maszkon”.

lucius vanini mondja:

[2020. február 10-én 8:29-kor](#)

Igen, így működik Hollywood lényegében askenázi enklávéja: démonizálja a gójakat a kihagyás és a torzítás révén, és közben elszigetelje a zsidóságot a bűnösségtől.

Írhatnék egy hasonló cikket arról, hogy Hollywood mindenkit megismertetett az olasz-amerikai szervezett bűnözéssel, Al Capone és a maffia névadójaként, miközben hallgatott a zsidók szervezett bűnözésben való HATALMAS részvételéről. Hollywood azt a benyomást hagyta, hogy az olaszok szinte egyedülállóan hajlanak a szervezett bűnözésre – amit én, olasz származású amerikai, a zsidók ellen tartok.

Csak azután, hogy A KERESZTAPA humanizálta a maffiózókat, olyan emberekként ábrázolva őket, akik szeretik azokat a dolgokat, amelyeket a „tisztességes” emberek szeretnek – pl. a családot és az ételt –, Hollywood csak akkor ábrázolt beazonosíthatóan zsidó maffiózókat, mint a KERESZTAPA II. részében, Lee Strasberggel Hyman Rothot alakítva. Aztán Richard Dreyfus megcsinálta LANSKY-t, Meyer Lansky igazi

maffiakirályt alakítva; de az egész film alatt úgy éreztem, le kell vennem a kalapomat, valahányszor belépett egy jelenetbe vagy megszólalt – olyan csodálatos személyiségnek készült ez a Lansky! Volt egy másik film egy tényleges zsidó maffiózóról – BUGSY, Warren Beatty főszereplésével; A történelmi Benjamin „Bugsy” Siegelről azonban senki sem tudta volna meg, hogy Siegel zsidó, mivel az EGYETLEN személy az egész filmben, akit zsidónak azonosítanak, egy BÍRÓ, nem pedig egy korrupt bíró. bármelyik!

Mindenesetre tegnap válaszoltam egy, a JTA Facebook-oldalán megosztott ZSIDÓ TELEGRAFIAI ÜGYNÖKSÉG cikkére, egy cikkre az ÍR aktuális filmről (amelyben zsidó gengszterek szerepelnek vagy megemlítenek), és megkérdeztem, hogy valóban léteznek-e zsidó gengszterek. Lol, azt mondtam, hogy az utóbbi kérdés megmutatja, mennyire hatékonyak voltak a zsidó hollywoodi mulasztásos bűnök, és összezavarta a hírhedt zsidó maffiózók hosszú listáját, Buchaltertől Zwillmanig.

PS Azt hittem, hogy Carell zsidó, és minden bizonnyal gond nélkül átadhat egy Ash-t vagy egy Seph-t. Ha nem tudná, ki az a Dominic West, és „Elliot Greenwaldnak” hívták, nem lenne gondja elhinni, hogy zsidó. Az a hiedelem, hogy az askenázok és a szefárdok más „fajhoz” tartoznak, a fehér nacionalista mozgalom egyik legkínosabb bolondsága. NEM azok, és folyamatosan úgy tesznek, mintha azok lennének, úgy nézünk ki, mint a tudatlan dögök, akiknek a talmudi nagyokosok azt mondják, hogy azok vagyunk; és csökkentik az esélyeinket arra, hogy befolyásoljunk olyan embereket, akiknek jó véleményére szükségünk van. A mi bajunk a zsidókkal nem faji konfliktus, mint a négerekkel, hanem POLITIKAI/KULTURÁLIS.

Eric mondja:

[2020. február 10-én 18:35-kor](#)

Jól van mondva. A „Der ewige Jude” jó faji és történelmi képet ad a zsidókról. Kaukázusi, ázsiai és négerek keveréke a világ azon részéről, ahol Európa, Afrika és Ázsia keresztezik egymást. Az askenazim csak a Shephardi fehérebb változata, nehezebb török keverékkel.

A zsidó **mesterkaméleon** – francia Franciaországban, német Németországban, amerikai az Egyesült Államokban stb.

Sajnálom a nemzsidó német-amerikaiakat, akiknek annyi amerikai zsidóval kellett megosztaniuk vezetéknévüket...

Charles Frey mondja:

[2020. február 11-én 14:43-kor](#)

01 „... és ultrapatrióta állampolgárokként, amikor a Kongresszusban van, az

impeachment támogatására”. Kétségtelenül a tényleges ügyvédjük kivételével az összes menedzsernek kölcsön kellett kérnie gyermekeik CIVICS 101 szövegeit, hogy ad hoc módon utolérjék az alapító atyák nevét és diktátumukat: szájtátva ad nauseam, mivel osztják közös értékeinket. Míg az a másik útleveél kilógott a hátsó zsebükből.

02 A Wall Street-i lopások szöttezésének olyan csillogó leleplezését adta nekünk. Azt javaslom, hogy írjon ide egy cikket a többszörösen ellenőrzött INTÉZMÉNYI BEFEKTETŐ-cikk alapján, amely a HOGYAN VESZTETT EL HARVARD OROSZORSZÁGOT.

A Harmadik Birodalom kombinált propagandagépezete hanyatlott volna, mert féltek, hogy hihetlenné teszik magukat.

03 Hányan tudták beazonosítani Walt és Mearsheimer neveit vagy tudományos munkáit a Kongresszuson belül és kívül is, miközben csak néhányan vallják be, hogy hallottak valahol, nagyon régen az AIPAC-ról.

04 Ha Ön is legalább naponta átnézné a HAARETZ hírlapjait, tudná, hogy az IDF legfelsőbb vezetői nemrégiben elismerték, hogy fenntartottak egy különleges hadsereg-egységet, amely a csapatok fizetésére, valamint a fegyverekre az ISIS-nek juttatja el a pénzeket.

Eddig csak vonakodva és álszerényen beismerték, hogy teljesítették isteni parancsukat, hogy meggyógyítsák a világot azzal, hogy ellenséges katonákat gyógyítottak az izraeli-szíriai határ mindkét oldalán.

Az amerikai fejős tehén az ISIS támogatásáért és harcáért is fizet, beleértve a „vissza a feladóhoz” terített koporsókat is.

lucius vanini mondja:

[2020. február 16-án 22:58-kor](#)

ED CONNELLY: Az én véleményemet kéri egy olvasói megjegyzésről, amely így szól: „Az olasz burzsoázia zsidó, a munkások pedig általában olaszok. Olaszország megszállt terület, amelyet mindig is olaszoknak kiadó zsidók uralnak, olaszosított vezetéknevekkel.

Nem tartok mindentudónak az olasz dolgokat, de azt hiszem, viszonylag jól tájékozott vagyok Olaszországgal és az olaszokkal kapcsolatban. Nemcsak olasz-amerikai vagyok, hanem olasz állampolgár (két útleveél), aki rajong a történelemért és az olasz kultúráért. És az a benyomásom, hogy az a hozzászóló minden ágy alatt zsidót lát. A zsidók nagyon sok ágy alatt VAN szerte a világon – mint tudjuk, túl sok –, de nem minden ágy alatt.

Olaszország lakossága 61 millió, így a burzsoázia még csak nem is lehet

főleg zsidó, mivel kevesebb mint 30 000 zsidó él az országban. Nem esik nehezemre elképzelni, hogy az olasz zsidók között nagyobb arányban vannak polgári személyek, mint a hagyományos olaszok között, mert, hogy jiddis szót kölcsönözzek, a pénz a zsidók egyik fickója; de ez nem ugyanaz, mint azt mondani, hogy „az olasz zsidók a burzsoázia, a kerti olaszok a munkások”.

Olaszország megszállt terület, „mindig a zsidók uralják”?! Azt mondanám, hogy Olaszországot most biztosan ellenségek szállják meg – de főleg az olasz baloldaliak és az öngyűlölő fajáruók, nem annyira a zsidók, bár ez utóbbiak egy része valóban a kiemelkedő baloldaliak és eurófókok közé tartozik.

„Mindig a zsidók uralják”?! Azt hiszem, nem. Úgy tűnik, jelentős zsidó közösség élt Rómában a Római Köztársaság idejében! Kr.e. 150-ben, egy évvel azelőtt a rómaiak végre meghallgatták Cato „Carthago delenda est”-ét! Amikor a rómaiak felemelkedtek, minden, csak nem hanyatlóban volt, és kemény, mint a szög! A zsidók határozottan NEM uralták az ókori rómaiakat. Körülbelül két és fél évszázaddal később a római történész, Tacitus azt mondta, hogy a zsidók természetüknél fogva rabszolgafajták.

Nem látok okot arra sem gondolni, hogy a Birodalom idején, még a hanyatló Birodalom idején is, a zsidók valaha is közel kerültek az uralkodáshoz. Amikor a kereszténység hivatalosan is hatalmas befolyást gyakorolt a Birodalomban, Konstantin, majd az államvallás Theodosius alatt, a zsidók Olaszországban nemcsak hogy nem uralkodtak, hanem komolyan diszkriminatív bánásmódban részesültek.

Egyébként, hogy egy valamivel korábbi időszakra térjünk vissza, úgy tűnik, Titusz és Berenice története azt jelzi, hogy Rómában és az ókori Itáliában mennyire becsülték a zsidókat, és mekkora befolyásuk volt ott. Tudniillik Titus Vespasianus császár fia volt, és a római hadvezér volt, aki elfoglalta Jeruzsálemet és lerombolta a templomot i.sz. 70-ben, míg Berenice egy héber, heródesi hercegnő és királynő volt, aki támogatta a rómaiakat zsidó társai „nagy lázadása” ellen. ”, és szerelmes volt Titusba, aki cserébe szerette őt. A római győzelem után Berenice követte a leendő császárt Rómába, azt gondolva, hogy összeházasodnak; de a római közvélemény olyan hevesen ellenezte az ilyen egyesülést, hogy Titust végül rávették, hogy dobja el.

A Nyugati Birodalom bukása után évszázadokon keresztül az Olasz-félszigetet különféle hódító nemzetek uralták, mint a gótok, langobardok, frankok, szaracénok és normannok, majd a középkor és a reneszánsz idején számos független államra, például köztársaságokra osztották fel. Velence és Genova, a pápai államok, a nápolyi királyság, a firenzei és milánói hercegségek, stb. Az olaszországi zsidóság különböző vagyonokat élt át a

különböző nemzetek és kormányok alatt – itt védték és kedvelték őket, ott keményen bántak velük; tekintettel a városok szabadságára ebben az államban, más állam gettóiban kell lakniuk. Egyik állam sem volt folyamatosan vendégszerető vagy ellenséges: Velence szerint az egyik időszakban lehet toleráns és engedékeny, a másikban pedig sokkal kevésbé. Úgy tűnik, a kiutasítások nem voltak ritkák,

Ami Rómát illeti, csak egy sokkal későbbi korszakban – a középkorban és a pápák idején – a minap emlékeztem arra, hogy a zsidóknak egy éves különadó révén kellett fizetniük egyfajta atlétikai fesztiválért, amelyet a város évente rendezett. . Az általuk fizetett összeg 1130 florin volt, „amelyből [Edward Gibbon írja] a páratlan 30 azt a 30 ezüstöt jelentette, amelyekért Júdás elárulta gazdáját az őseiknek”. Nyilván NEM a zsidók voltak ott és akkor az élen....

Számos olasz zsidó hagyta el Olaszországot, hogy Lengyelország barátságosabb uralkodói alatt éljen. Mindenesetre, mire Mussolini fasisztái voltak hatalmon, úgy gondolom, hogy Olaszországban kevesebb zsidó élt, mint ma. Összefoglalva, bár úgy gondolom, hogy bizonyos időszakokban és régiókban az olasz zsidók számukhoz képest aránytalan befolyással rendelkeztek, nem kis túlzás az az elképzelés, hogy „mindig a zsidók uralkodtak”, és Olaszország volt a „megszállt területük”. Én inkább azt gondolom, hogy a zsidóknak sokkal nagyobb hatalmuk van ott, mint valaha, de az érintett nagyhatalmú zsidók nem olasz zsidók, hanem amerikaiak vagy nemzetközi, pl. Soros, aki messziről húzza a szálakat.

Ami azt az állítást illeti, hogy a zsidók „olasznak adták ki magukat, [olaszosított neveket használva]”, nem tudok olyan olasz zsidóról, akár történelmi kutatás, akár személyes ismeretség, akár a család és a barátok szőlőtökéjén keresztül, aki szült vagy hordott volna. tipikus olasz név. Valamennyi híres Olaszországgal rokon zsidó neve erősen zsidó származásra utal – pl. Primo LEVI, Rita LEVI-Montalcini, Benjamin DISRAELI (brit miniszterelnök, de olasz-zsidó származású) – vagy csak zsidók nevei, pl. Luzzatto, Sarfatti, Segre.

Manapság van pár politikailag nagyon hangos olasz zsidó, akik közül az egyik Gad Lerner (úgy tűnik, germán eredetű név) és Liliana Segre (eredetileg spanyol szefárd név). Meglepetés: mindkét morzsa a szubszaharai invázió apológétája. Lerner Soros hadnagyának tűnik, és mindig támadja Salvini és a La Lega Nord (az Északi Liga) razzizmusát (rasszizmusát). Liliana Segre élethosszig tartó szenátor, amiért azt állította, hogy egyike annak a rendkívül sok túlélőnek – azt hiszem, hatmillió túlélője volt – a „holokausztnak” nevezett népirtásnak.

Újabb arc a tömegmédiában, akiről feltételezem, hogy zsidó, bizonyos Elly

Schlein; és szerintem Sorosnak dolgozik. Nem vagyok benne biztos, hogy olasz zsidó vagy külföldi, aki folyékonyan beszél olaszul; de ha olasz állampolgár, akkor valószínűleg egy másik zsidó, tipikusan olasz név nélkül.

Megyek és megpróbálom kideríteni, hogy valóban olasz állampolgár-e, és beszámolok itt a leletemről.

lucius vanini mondja:

[2020. február 17-én 12:01-kor](#)

ED CONNELLY: Igen, igazam volt: Elly Schlein olasz állampolgár, és ebreá-nak tartják – a szokásos olasz szó a zsidókra, és szó szerint héber nőt jelent (a férfi ebreO). Úgy tűnik azonban, hogy az apja felől csak félig zsidó – ami azt jelenti, hogy egyes zsidók valószínűleg nem zsidónak tartják, mivel amint tudod, a zsidóság technikailag anyai és nem patrilineális.

Egyébként politikus, és nem meglepő, hogy Soros zsebében mindent előnyben részesít, ami Olaszország és Európa ellenséges. Úgy tűnik, hogy fiatal és levantei módon elég jó megjelenésű lányt a média a nép kiemelkedő ellenségévé formálja – és mindenesetre ez egy újabb példa egy kissé felhatalmazott olasz zsidóra tipikus olasz vezetéknev nélkül. Igazán nem tudom, hogy az Ön által beszélt „kommentelő” hogyan jutott eszébe, hogy az olasz zsidók tipikusan olasz vezetéknevek mögé bújtak. HA igen, akkor teljesen a tudtom nélkül történt, és nem is voltam figyelmetlen.

Tyúha! Örülök, hogy mégiscsak zsidónak tartották, mert pár napja a Facebookon „Bigotta talmudista contro i popoli europei”-nek neveztem – „Talmudista bigott az európai népek ellen”. Megalázó lett volna így nevezni, ha nem zsidó lett volna...

Charles Frey mondja:

[2020. február 10-én 16:39-kor](#)

01 Kr. u. első évben Krisztus kiverte a pénzváltókat a Templomból.

1933. 02. 1933. év Hitler ugyanezt tette, amikor bejelentette, hogy Németország ezentúl a barter rendszert alkalmazza minden kereskedelmi partnerrel: azzal az egyértelmű következménnyel, hogy ezentúl nem jön New Yorkba devizát vásárolni a hozzáadott jutalékokkal együtt.

03 Néhány napon belül elérkezünk Drezda teljes, katonailag szükségtelen lerombolásának 75. évfordulójához az ország többi részével együtt. Ennyi az ára annak, ha szemtelenül megpróbálnak kiszabadulni fojtogatójuktól.

2.

Panadechi mondja:

[2020. február 10-én 9:18-kor](#)

A kitett zsidó maszk..

<https://ibb.co/dy5aJd>

Pierre Simon mondja:

[2020. február 10-én 14:59-kor](#)

Valójában ez egy faji háború, a hatalomért folytatott darwini típusú konfliktus. A zsidók nagyot nyernek. Nem értem, hogyan tudnánk legyőzni őket.

PaleoAtlantid mondja:

[2020. február 11-én 13:48-kor](#)

Ezt a feladatot rábízhatjuk egy nálunk fajilag tudatosabb és határozottabb népre, nevezetesen a kínaiakra. A „Középbirodalom” egyelőre célszerűen együttműködhet a globalista zsidó hatalommal, de végül a hanok a helyükre teszik őket. Hosszú emlékeik vannak, és ismerik azoknak az embereknek a valódi kilétét, akik megpróbálták elpusztítani Kínát a 19. századi ópiumháborúk során. Nem a britek voltak!

A pénz beszél mondja:

[2020. február 12-én 19:15-kor](#)

Azt sugallja, hogy az ópiumháborús csapatok a kínaiak ellen nem britek voltak? És hogy Kína kínai kommunista uralkodói utálják zsidó mentoraikat?

Charles Frey mondja:

[2020. február 13-án 9:56-kor](#)

A „brit” katonák Kínában „bérenc katonák” voltak, ugyanazon elem miatt, amely bántalmazta őket Afrika magáncélú meghódítása során: különösen a búr háborúk a holland aranyért és gyémántért.

Nyomdászbandák, gerinchúzások és minden egyéb finomítás, hogy a Királyi Haditengerészet teljes létszámmal rendelkezzen. Ezt követték Kitchener eredeti koncentrációs táborai, amelyek csak idősekkel, nőkkel és gyerekekkel voltak tele, mivel férfiak

a terepen voltak. kb. 20 000 halott, köztük a fekete mező és a háztartási alkalmazottak. Minden haszonállatot megöltek és épületeket leégettek. A demoralizáló terrorizmus tökéletes definícióját később a terrorbombázás váltotta be: csak a nyugat szabad történészei nem nevezték így.

Eric mondja:

[2020. február 13-án 18:59-kor](#)

Úgy tudom, a zsidó Sassoon család angol ága ("a keleti Rothschildok") állt az ópiumkereskedelem mögött, amely a kínai ópiumháborúhoz vezetett.

De a zsidók is mentorálták Maót, és segítettek neki vezetni az országot.

Attól tartok, a kínaiak éppúgy esnek a zsidó csapdába, mint bárki más.

Richard B mondja:

[2020. február 12-én 8:16-kor](#)

Megverik magukat.

Minden, amit jelenleg irányítanak, szabadesésben van.

Az emberek azt mondhatják, hogy „tervezve”, de ez Istenhez hasonló erőt tulajdonít nekik, amelyekkel nem rendelkeznek.

Jól tudtak elbújni, mi pedig nem néztünk ki.

Aztán abbahagyták a bujkálást, mint korábban, és egy kicsit jobban néztünk.

Ma már sokkal többen láthatják. És nem csak mi. De a többiek vagy túl közömbösek, vagy túlságosan félnek.

A Jewish Supremacy Inc. (JSI) jó lehetett a beszivárgásban, a felforgatásban, az árulásban, a pusztításban és a halálban.

De soha nem voltak jók a szociális menedzsmentben. És most még kevésbé.

Csak nézd meg azokat a dolgokat, amelyeket ők irányítanak.

Az MSM egy vicc.

A Deep State kiment az eszéből.

A DNC (démoni nárcisztikus kommunisták) összeomlott.

Az RNC (Repressed Neo Cucks is ineffective)

Az egyetemek teljesen korrumpáltak.

A pénzügyi világ egy Ponzi-séma.

Folytathatnám, de sosem fejezném be.

Röviden, aminek tanúi vagyunk, nem kevesebb, mint

A JSI pirruszi győzelme.

Mert hatalomra jutásuk egyenes arányban állt a hatalom által irányított társadalmi intézmények összeomlásával.

Lehet, hogy nem tudjuk megállítani őket, és még mindig képesek komoly károkat okozni a fehéreknek, és nem csak a fehéreknek, hanem a megbízottjaiknak is.

De végső soron kárt, talán helyrehozhatatlan kárt okoznak önmaguknak, éppen most, ahogy beszélünk.

Ez minden olyan személy vagy csoport sorsa, aki egy céltudatossággal rendelkezik.

Mint a vadász, aki meg akarja ölni a rohamozó oroszlánt, aki nem érzi a lábán felkúszó mérgező pók bizsergését.

Shakespeare-nek igaza volt,

– A készenlét minden.

3.

[Alex Thomas](#) mondja:

[2020. február 10-én 13:43-kor](#)

Köszönöm. Nagyon megvilágosító és természetesen nagyon igaz. Hollywood történelmét átítatja ez a propaganda. Nemrég megnéztem **Zanuck egy régi fekete-fehér filmjét, a Rothschild házat.** Ez egy dudálás volt, pontatlanságokkal átítatott; Hollywoodot a hazugság gyáranak hívom. Jó könyv, ha beszerezhető, a Guilt by Association (Jeff Gates). A svéd Red Ice TV interjút készített vele, és amit mondott, az elképesztő volt. Azt hallottam, hogy a Red Ice TV-t betiltották (micsoda meglepetés), de a videót továbbra is megnézhetitek. Gates olyan szűkszavú, ahogy jönnek. Üdvözlettel, Alex Thomas.

•

[Edmund Connelly](#) mondja:

[2020. február 11-én 12:51-kor](#)

Alex, le vagyok nyugözve. Úgy tűnik, nem sokan botlottak bele Jeff Gatesbe. Megint megcsináltam a kis részem egy évtizedet, hogy felhívjam rá a figyelmet, de

úgy tűnt, nem sikerült. Tekintse meg fiókomat itt:

<https://www.theoccidentalobserver.net/2009/03/18/jeff-gates%e2%80%99-guilt-by-association/>

Továbbá egyetértek veled abban, hogy Gates interjúja a Red Ice Radióban fantasztikus volt, ezért írtam erről is:

<https://www.theoccidentalobserver.net/2016/02/29/jeff-gates-revisited -csalás az Oscar-díjnál/>

Ha van valami ötlete, hogy Mr. Gates mivel foglalkozik mostanában, kérjük, ossza meg velünk. Köszönöm.

• *Anne* mondja:

[2020. február 17-én 8:39-kor](#)

Alex, köszönöm a tippet Jeff Gates-szel kapcsolatban. Másoknak, akik esetleg meg akarják hallgatni a Red Ice Radio vele készített interjúját:

<https://redice.tv/red-ice-radio/how-the-israel-lobby-took-control-of-us-foreign-policy -és-közvélemény>

Nagyon éleslátó – főleg mivel Gates határozottan a „belül” volt.

•

4.

gerry mondja:

[2020. február 10-én 15:34-kor](#)

Bármilyen szerencsével, az olyan figurák, mint Steyer és Bloomberg, továbbra is levetik a maszkot, és megmutatják a nyilvánosságuknak, kik is ők valójában, így sokkal könnyebbé válik a dolgunk. Ahhoz, hogy leküzdhessük a globalista berendezkedés veszedelmes programját, először meg kell értenünk azt. Tudnunk kell a mit, a mikor, a hol, a ki, a miért és a hogyan, és ennek megfelelően kell eljárunk.

Jimmy Mogliának van egy nagyszerű darabja a „Vulture Capitalism”-ről és a ki kicsoda? Csodálatos elbeszélés és remélhetőleg valaki forgat majd filmet Harryről és Davidről!!!!

A mennyiségi lazítás talán csak a bankvilág egyik furcsasága, ha nem trilliókkal jár. A 2007–2008-as lakásbuborék kipukkanása után eddig létrehozott trilliók, ha egyenlően oszlanak el az amerikaiak között, nagyjából 8500 dolláros alkalmi bónuszoknak felelnének meg egyénekenként, vagy 30 000 dolláros bónuszként egy 4 tagú család esetében. Kétlem, hogy a legtöbb család az országban Az Egyesült Államok hasonló pozitív hatást tapasztalt költőpénzük vagy nettó vagyonuk tekintetében. Ha igen, akkor hová mennek a billiók?

A rejtvény megfejtésében azt a támpontot találtam, hogy a véletlenre, nem a célra hívták

fel a figyelmemet. Előfordul ugyanis, hogy annak a kis számítógépes cégnek, amelyet 20 éven át irányítottam, egy tőlünk 300 mérföldre délre fekvő Medfordban, Oregon államban található cég díjmentes telefonszáma mindössze egy számjegyben különbözött. Medford kellemes város, melynek levegője fürgén és édesen ajánlja magát szelíd érzékszerveinknek. A jó talaj és a hegyvidéki víz segítségével pedig Medford történelmi hírnevet szerzett az ország legjobb körtetermesztésével. Nem meglepő tehát, hogy 1910-ben két vállalkozó, Harry és David céget alapított, hogy medfordi körtét és más válogatott gyümölcsöket szállítson az ország többi részébe.

Az ünnepek alatt, különösen karácsonykor és húsvétkor nagyon sok hívást kaptunk olyanoktól, akik körtét szerettek volna vásárolni, de rosszul tárcsázták a számjegyet. Egy évben „Harry és David” még egy ingyenes gyümölcskosarat is küldött nekünk, elismerve, hogy segítettünk a hívások átirányításában a megfelelő félhez.

Aztán a sok New York-i befektetési cég egyike (például „Wasserstein, Goldman és Steinberg”) megvásárolta a „Harry és David”-t 85 millió dollárért „tőkésített kivásárlás” révén, amely művelet a Wall Street által ismertté vált. Ebben az esetben a befektetési cég 5 millió dollárt tett le, míg a többi 80-at egy banktól vették fel. Az 5 millió az a „kar”, amellyel a befektetők további 80 milliót kaptak a „Harry és David” megvásárlására.

Az olvasó azt feltételezi, hogy a bankárok, akik a 80 millió előtt álltak, úgy vélték, hogy a hitelfelvevők megbízhatóak – és ugyanígy hittek a tőkeáttétellel vásárolt cég jövőbeli jólétének és értékének növekedésében. A feltevés helyes, de amint látni fogjuk, más okokból, mint amit a józan ész sugall.

Egyébként az előző és a következő információkat közvetlenül a portlandi nagy napilap újságírójától szereztem. Részletesen megvizsgálta az ügy fejleményét, és elmagyaráztam neki, hogy Harry és David iránti érdeklődésem az ingyenesen hívható telefonszámaink közel azonosságából fakadt.

Mit csinált Wasserstein, Goldman és Steinberg a cég megvásárlásakor? Elbocsátották a termelésben részt vevő dolgozók 30 százalékát (180 főből 60 fő), megszüntették a nyugdíjakat, drasztikusan csökkentették az egészségügyi ellátásokat, és megduplázták a cég két-három vezetőjének fizetését.

Vezetési szempontból egyelőre semmi rendkívüli, bár kissé nehéz egyértelműen összekapcsolni ezeket az intézkedéseket a cég növekedésével és a várható profítnövekedéssel. Ám a befektetők a következő ravasz tervre gondoltak.

A „Harry és David” növekedéséhez – mondták – terjeszkednie kell, és ehhez egy másik bank közvetlen befektetésére volt szükség.

A keresett összeg 250 millió dollár volt. A megszerzéséhez a tőkeáttételes vásárlóknak szükségük volt Harry és David érintett menedzsereinek teljes és megkérdőjelezhetetlen támogatására, vagyis azoknak, akiknek a fizetését megduplázták.

Ekkor a szerencsés menedzserek diagramokkal, grafikával, szakértelemmel, prezentációkkal és sajátir-faire-vel bemutatták és meggyőzték egy második hitelező

bankot, hogy 250 millió dollárral „Harry és David” nyereséges óriássá válik a piacukon. Hiszen a vezetőknek már sikerült racionalizálniuk a költségeket. Ezzel pedig bebizonyították szándékaik komolyságát és megbízhatóságát.

Hitt az okosan kidolgozott prezentációknak és bízva a pozitív kilátásokban, a második bank kölcsönadta a 250 millió dollárt „Harry és David. ”

Mit csináltak velük a befektetők? 80 millió dollárt használtak fel az első banktól kapott kölcsön visszafizetésére – ugyanaz, aki lehetővé tette Wassersteinnek, Goldmannek és Steinbergnek (WGS) a Harry és David megvásárlását pusztán 5 millió dollárnyi WGS-ből. saját pénz.

Maradt 170 millió, amelyből 15 millió azonnal Wassersteinhez, Goldmanhoz és Steinberghez került „tanácsadói fizetésként”, további 100 millió pedig különféle általános és megkérdőjelezhető fejlesztési költségekre.

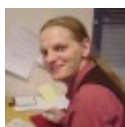
A megduplázott fizetésű menedzserek most rájöttek, mi történik, de már késő volt, és amíg ez tart, hülyeség lett volna panaszkodni. Végül is ők voltak a szerzői annak a meggyőző ötletnek, amely miatt a második bank beleegyezett a 250 millió dolláros kölcsönbe.

De a helyzet gyorsan romlott. Nyilvánvaló, hogy „Harry és David” még a 250 milliós kamatokat sem tudta kifizetni, nemhogy a tőkét. A cég felszámolás alá került, a munkások és a vezetők elvesztették állásukat, míg a gazdálkodók és vállalkozók, akik termékeiket, gépeiket és szolgáltatásaikat adták el a cégnek, kifizetetlen számlákkal maradtak. Ezalatt Wasserstein, Goldman és Steinberg végig nevetett a bankjukig, talán ugyanazon, amivel kezdetben 80 millió dollárt kaptak.

A második bank számára a 250 milliós behajthatatlan kölcsön rossz eszközzé vált – hasonlóan a jegybank által „mennyiségileg könnyített” pénzzel „vásárolt”-hoz –, bár a rossz vagyon ugyanolyan rossz állapotban maradna a bank könyveiben. a Központi Bank.

Végül a nagy vesztesek – Harry és David munkásai és beszállítói mellett – az amerikaiak voltak, akiknek betétei például lehetővé tették a második bank számára, hogy a 250 millió dollárt elveszítse.

<http://thesaker.is/quantitative-easing/>

• *Flo* mondja:

[2020. február 12-én 8:49-kor](#)

Emlékszem azokra a harsány Harry és David csomagküldő katalógusokra. Kíváncsiságból utána néztem a cégnek a Wikipédiában (igen, tudom...). A céget Bear Creek Orchards néven alapította Samuel Rosenberg, és Harry és David a fiai (vagy voltak). A családnevet nem sokkal a második világháború előtt Holmes-ra változtatták (mi más?) az erősödő antiszemitizmus miatt. A cég neve Harry &

5.

Eric mondja:

[2020. február 10-én 18:20-kor](#)

Egy másik tényező, amelyet figyelembe kell venni a másodlagos jelzáloghitel-válságban, a kormány szerepe. 1999-ben Andrew Cuomo, a HUD titkára (jelenleg New York kormányzója) utasította Fannie Mae-t, hogy 2,1 billió dollár értékű másodlagos jelzáloghiteleket írjon le 10 éven keresztül. Ezt a HUD-rendeletet Bill Clinton akkori elnök hagyta jóvá, hogy növelje a szegények és a nem fehér amerikaiak lakástulajdonát. Így nem meglepő, hogy a lakáspiac kilenc évvel később összeomlott.

A bankok általában nem adnak kölcsön pénzt olyan embereknek, akik valószínűleg nem fizetik vissza. Nyomtatni kell őket, hogy ilyen kölcsönöket adjanak, és meg kell nyugtatni őket arról, hogy nem veszítenek pénzt, ha nem fizetik vissza a kölcsönöket.

A nyomás az 1970-es évek végén kezdődött a Carter-kormányzat idején. A polgárjogi aktivisták régóta panaszkodtak a „vörös bélés” miatt – ami azt jelenti, hogy a bankok nem adnak kölcsönt a szegény feketéknek, a biztosítótársaságok pedig nem biztosítják az otthonaikat. A kormány belépett a közösségi újrabefektetési törvénnyel. Az olyan aktivista csoportok, mint az ACORN (Obama nekik dolgozott), folyamatosan nyomást gyakoroltak. A kormány megfenyegette a bankokat – például nem engedte terjeszkedni, ha nem engednek ennek a nyomásnak. A bankok ugyanakkor biztosítékot kaptak arra vonatkozóan, hogy nem veszítenek pénzt, ha együttműködnek a kormánnyal.

Mire Cuomo kiadta a parancsát, egyetértés alakult ki, hogy a kormány megmenti a bankokat, ha súlyos fizetéseképtelenné válik. És ez történt. A bankok édesítőszert is kaptak az üzletben: visszavonták a Glass-Steagle törvényt, amelyet a nagy gazdasági világválság után fogadtak el, hogy a bankok ne vonják össze befektetéseiket lakossági banki tevékenységükkel. Meggyőződésem szerint így kerültek be a származékos üzletágba, amely óriási mértékben felnagyította azokat a kockázatokat, amelyeket ők és befektetőik vállaltak azzal, hogy kibocsátottak, majd befektettek és befektetésként értékesítettek jelzáloghiteleket.

A Lehman Brothers bukott, de a többieket – és biztosítójukat, az AIG-t – kimentették. Ilyen volt Fannie Mae is. Honnan jött a pénz a mentesítésre? Leginkább légből kapott a Federal Reserve, mennyiségi lazítás révén. Természetesen, amikor a Fed dollárt nyomtat (mindegyik kamatozó kölcsön az amerikai népnek, amelyet az adófizetőknek kell visszafizetniük), akkor kincstári kötvényeket kell kibocsátania, amelyeket a befektetők hajlandóak megvenni. A Fed csak azért tudta ezt kihozni, mert a dollár volt a legjobb befektetési valuta (a rossz választások közül a legjobb). Becslésem szerint a mentőcsomag legalább 5 billió dollárral növelte államadóságunkat.

Mi a helyzet a lakáspiacra gyakorolt hatással? Az 1999-től kezdődően a lakáspiacot

beözönlő másodlagos jelzáloghitelek radikálisan megnövelték a lakásvásárlási keresletet, hiszen többen tudtak hitelt felvenni. Ez pedig radikálisan megemelte a lakások árait (megnövekedett kereslet kontra korlátozott kínálat).

Amikor a buborék kipukkan, ki sérült meg a legjobban? Nem a bankok – kimentették őket. Nem a kormányról – a Ponzi-rendszerben való részvételéről nem is beszéltek.

A baleset előtt Bush elnök fokozni akarta Fannie Mae felügyeletét. A Kongresszus felügyelőbizottságának demokratái azt üvöltötték, hogy ez szegény emberek elleni támadás volt (a lehangosabban Maxine Waters üvöltötte), míg a bizottság republikánusai kenőpénzt ("kampányhozzájárulást") vettek fel Fannie Mae-től (amely gyakorlatilag egy magánvállalat volt, bár a kormány ellenőrzése alatt áll).

Fannie Mae természetesen nem sérült meg. Obama haverja, Franklin Raines, a Fannie Mae feje 90 millió dollárral távozott.

Obama nem sérült meg, annak ellenére, hogy az ACORN-nak dolgozott, amely csoport folyamatosan fenyegette a bankokat.

Azok, akik másodlagos jelzáloghitelt kaptak, nem bántották, mert bár elvesztették „otthonukat”, nem tettek bele pénzt.

Nem, azok sérültek meg, akik rendszeres hitelt vettek fel (2000 és 2008 között), 20%-os önrész, jó hitel és biztos bevételi forrás alapján. Többet fizettek a lakásokért, mint amennyit a lakások valójában értek a több mint 2 billió dollár másodlagos jelzáloghitel-kibocsátás miatti áremelkedés miatt. Legtöbbjüknek nem volt oka gyanakodni, hogy mi történik. Amikor a piac összeomlott, többel ragadtak, mint amennyit ingatlanaik értek. A másik vesztes az amerikai nép egésze volt, akik megszenvedték a rossz gazdaságot, amely csak a közelmúltban kezdett javulni.

Szóval hogyan játszanak ebbe bele a zsidók? Nos, évtizedek óta ők irányítják a kormányunkat, egészen a Woodrow Wilson-kormányzatig. Cuomo és Clinton csak két bábuk volt, akik azt csinálták, amit mondtak nekik.

• *Charles Frey* mondja:

[2020. február 11-én 16:16-kor](#)

Korlátlan számú szobám és ellátásom van a barátaimmal, akik szívesen fizetek egy szívességet egy korábban minisztériumi lakásban, a Kreml közelében. Pénz és fiatalság hiányzik ahhoz, hogy elcsábítsam a remélhetőleg özvegy Bakatin belügyminisztert. [Aztán KGB; mérföldnyi fájlokkal].

Ő adott Clintonnak egy kétórás interjút egy nappal azután, hogy Clinton 1991 júniusában részt vett a Bilderberger-konklávé Baden-Badenben, Fekete-erdőben; a washingtoni ügyvéd és hatalmi bróker, Vernon Jordan parancsára.

Ahogy természetesen a Rhodes Scholar, Clinton korábban is rekordot döntött

moszkvai tartózkodása során. Egy alkalommal mindketten a National Hotelben voltunk egy nap különbséggel. Fizettem a szobámért, mint ahol Clinton pénztelen volt, és valaki mást fizetett, és még a Prágába tartó vonatjegyet is el kellett fogadnom Oxfordba való visszaútban, az akkori Patrice Lumumba Szabadság és Barátság Egyetem két bérletéből. Prágában a barátainál szállt meg; a kommunista párt főtitkárának lánya, aki feltehetően állta volna a visszaút hátralévő részét, beleértve a komputat is.

Szerintem az átirat, még annak a két órás elnökválasztás előtti és nem elnöki beszélgetésnek a jegyzőkönyve is komoly kudarc lenne; akár neki. Szívesen feláldoznám becsületesem Istenért és Hazáért: nyíltan; akár titkos.

6.

Susan mondja:

[2020. február 11-én 11:02-kor](#)

Hollywood tévés oldalán van egy sorozat a Showtime-on, **Millions**, a produkció, ami miatt végül végleg feladtam az idióta dobozt. A Milliárdokat Brian Koppelman, David Levien és Andrew Ross Sorkin hozta létre, lazán a New York-i déli körzet amerikai ügyésze és a fedezeti alapok menedzsere, Steve Cohen, a SAC Capital Advisors közötti valós jogi vitákon alapulva. A műsorban az olykor szerethető, de bennfentes kereskedelmet és vesztegetést alkalmazó fedezeti alapkezelőt a vörös hajú, kék szemű Damian Lewis alakítja. Annyira valószínűtlen és dühítő, hogy a fedezeti alapkezelő esetleg nemzsidó lehet, ez volt számomra az utolsó csepp a pohárban. Nem hiszem el, hogy elég idióta nézi azt a sorozatot, amely az 5. évadnál tart. Remélem, legalább néhányan rájönnek, hogy a való életben, nem a tekerces életben,

7.

Anne mondja:

[2020. február 11-én 14:01-kor](#)

Egy újabb remek darab Edmund Connellytől.

Érdekes, hogy ha egyszer felnyílik a szemed a hollywoodi filmekben bemutatott chutzpah-ra, akkor nincs visszaút.

A puszta véletlen egybeeséséből adódóan a férjemmel újra megnéztük a „The Wolf of Wall Street”-t, alig néhány este Edmund cikkének megjelenése előtt. Amikor először láttuk a filmet, valamikor 2013-2014 körül, Donnie Azoff (Jonah Hill alakításában) volt az egyetlen karakter, akit zsidónak azonosítottunk, egyszerűen azért, mert a forgatókönyv erre mutatott rá. Persze, azt gyanítottuk, hogy a többi szereplő zsidó a való életben, de ez nem tűnt fel nekünk abból, hogy egyszerűen megnéztük a filmet.

Amikor azonban nemrég újranéztük a filmet, túlnyomóan nyilvánvaló volt számunkra,

hogyan Jordan Belfort köréből gyakorlatilag mindenki zsidó (beleértve persze magát Belfortot is). Nem számít, hogy a forgatókönyv nem azonosította őket nyíltan ilyenekként – a mindent elsöprő anyagiasság, degeneráltság és kapzsiság megmutatta, hogy ezeknek a félénkeknek a kulturális háttere teljesen magától értetődővé vált.

TÚL olyan közreműködők, mint Edmund Connelly nagyszerű munkájának elolvasása kétségtelenül óriási mértékben hozzájárult „tudatváltásunkhoz”.

Bátorítom a többi olvasót is, hogy próbálják ki ezt a kísérletet: válasszon egy olyan népszerű hollywoodi filmet, amelyet ártatlanul élvezett 15-20 évvel ezelőtt, és nézze meg újra, hogy elemezze azt az agymosást, aminek akaratlanul is ki volt téve. Miután felépült a sokból, gondolja át újra, hogyan hatott rád ez az indoktrináció, és kezdje el megtisztítani saját mentális cselekedeteit.

Számomra ez azt jelentette, hogy teljesen újra meg kell látogatnom azt, ahogyan a fehér férfiakra tekintek (és bánok velük). A legtöbb mainstream filmben hihetetlenül démonizálták őket, és én nem vagyok hajlandó csatlakozni fajunk természetes védelmezőinek lejáratásához és demoralizálásához.

Ne becsüld alá saját gondolataid erejét. Világunkban mindent ők támasztanak alá.

8.

Coll Doll mondja:

[2020. február 11-én 23:41-kor](#)

Ezt szerettem volna közzétenni Andrew Joyce keselyűkapitalizmus című cikkében, de a megjegyzések szekció bezárt.

Vanity Fair: Hedge Fund Vampire That Bleeds Newspapers, Kiszáradt a Chicago Tribune: <https://www.vanityfair.com/news/2020/02/hedge-fund-vampire-alden-global-capital-that-bleeds-újságok-száraz-has-chicago-tribune-by-the-throat> ?

Ez a Vanity Fair cikk nem egyszer említi meg, hogy a fedezeti finanszírozó, Heath Freedman zsidó. Ezt az információt közvetetten ebben a cikkben kellett megtalálnom az újságírást tönkretévő Hedge-Fund seggfej Duke-tól származott:

Az a kevés, ami Freemanről leszűrhető, a Duke Egyetemen létrehozott blogokon keresztül származik, ahol ő és két nővére aktívan részt vesz az iskola zsidó közösségében. <https://indyweek.com/news/soapboxer/hedge-fund-digital-first-media-duke-journalism/>

•

Charles Frey mondja:

[2020. február 13-án 14:02-kor](#)

Az úgynevezett újságírás régen belehalt a nemi betegségbe, saját sajtóorgánumaitól

megfertőzve. A háborúk között a kissé normális NYT-t cionista rongyvá változtatta a nagy New York-i áruházak elhúzódo reklámelvonása. Ha az emlékezet nem csal, megörökítette a következő könyv: Minden hír nyomtatásra alkalmas.

A Freedman a létszám- és férőhely-leépítések, valamint bizonyos ingatlaneladások révén csupán a holttesteket üríti ki minden utolsó centért. Érthetően dühös újságírók harapós beszédekkel írnak új többségi tulajdonosokról: egyikük sem fog hiányozni ennek az olvasóközönségnek.

Eric mondja:

[2020. február 14-én 18:44-kor](#)

A zsidók olyanok, mint a sáskák csapása.

Körülbelül 100 éve vették át az újságüzletet. Felhasználták azt a befolyást, amelyet a mainstream média irányítása adott nekik, hogy megdöntsék Amerika WASP uralkodó osztályát, és a nemzet új elitjévé váljanak.

Amint ez megtörtént, már nem volt hasznuk az újságoknak. A saját papírjaikat annyira a baloldal felé tolták, hogy az amerikaiak abbahagyták a vásárlásukat.

Most a III. felvonást láthatjuk ebben a drámában: a zsidók az utolsó fillérüket is kifacsarják egy haldokló vállalkozásból.

A parazita addig fogyasztja a gazdaszervezetet, amíg el nem pusztul; majd átmegy egy másik gazdához.